

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

Виходить раз у місяць

СUA – неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

“OUR LIFE”

Published since 1944

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

PIK LXIV

ВЕРЕСЕНЬ

Ч. 9

Головний редактор – **Ірена Чабан**
 Редактор англомовної частини – **Тамара Стадниченко**
 Мовний редактор – **Лев Чабан**

Редакційна колегія:

Ірина Куровицька (з уряду) – голова Союзу Українок Америки
Марта Богачевська-Хом'як, **Любов Волинець**, **Ася Гумецька**,
Анна-Галія Горбач, **Галина Кирпа**, **Марта Тарнавська**

Адміністратор: **Наталія Дума** (год. праці – 8:30-2:00)

Адреса адміністрації і редакції:

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Тел.: (212) 533-4646 Факс: (212) 533-5237

E-mail: irenachaban@aol.com

Річна передплата в США

Для членів СUA \$25.00

Для інших передплатників \$40.00

Поодиноке число \$3.00

В країнах поза межами США US \$50.00

VOL. LXIV

SEPTEMBER

№ 9

Editor-in-Chief – **Irena Chaban**
 English Editor – **Tamara Stadnychenko**
 Ukrainian Language consultant – **Lev Chaban**

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj – UNWLA Inc. President
Martha Bohachevsky Chomiak, **Lubow Wolynets**, **Assya Humetsky**
Anna-Halia Horbach, **Halyna Kyrpa**, **Marta Tarnawsky**

Administrator: **Natalia Duma** (Office hours – 8:30-2:00)

Editorial and Administration Office:

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Тел.: (212) 533-4646 Факс: (212) 533-5237

E-mail: irenachaban@aol.com

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$25.00

Annual subscription in the USA for other subscribers \$40.00

Single copy \$3.00

Annual subscription in countries other than USA US \$50.00

ЗМІСТ

Василь Симоненко. У маленьких очках.....	1
Тетяна Донець. До 100-річчя з дня смерті Марка Вовчка	1
Діма. Хотілося вчора.....	3
Ірина Бондаренко. Зустріч у Постійному Представництві України при ООН	5
Борис Антоненко-Давидович. На яку ступити?	6
Олександр Олесь. О слово рідне	7
Галина Кирпа. Володарка чарівного пензля	8
Ганна Черинь. Воскресіння пам'яті – бо душа її жива!	10
Збережемо “Наше Життя”	12
Our Life	
Iryna Kurowyckyj. From the Desk of the President	13
Rosalie Polche. The Right to Be Proud	14
Tamara Stadnychenko. Our Life Now, Our Life Then	16
Rose Worobel. Nellie Federkiewicz (Obituary)	17
Volodymyr Samiilenko. The Stone	18
Oleksander Oles. Asters	18
Ihor Magun. The Cancer Women Fear Most	19
Salmon Recipes	20
Ірина Куровицька. Новини Головної Управи СUA	21
Діяльність округ і відділів СUA	23
Переступили межу вічності	28
Добродійство	31
Нашим дітям	34

На обкладинці: Діти, які відвідують “Світличку” 83-го Відділу Союзу Українок Америки в Нью-Йорку.

Картини Л. Задорожної світлив Дмитро Чередниченко.

Підписано до друку 17 серпня 2007 р.

Ірина Куровицька, голова СUA. Ірена Чабан, головний редактор.

Редакція журналу веде листування з читачами лише на сторінках часопису.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів.

За точність викладення фактів відповідає лише автор.

Редакція зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів.

Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.

При передруці посилання на “Наше Життя” обов'язкове.

“OUR LIFE” (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc.,
 203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003
 ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices.
 (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

“OUR LIFE”, 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2007 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Друковано в COMPUTOPRINT CORP.

1360 Clifton Ave., #402, Clifton, NJ 07012

Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

Передплати за журнал “Наше Життя” просимо присилати на адресу канцелярії СUA у Нью-Йорку
 203 Second Ave, New York, N. Y. 10003

Please forward all queries and annual subscription fees for *Our Life* to
 UNWLA, Inc., 203 Second Avenue, New York, NY 10003

Просимо звернути увагу на зміну цін передплат, які діють з 1 січня 2007 р.

Василь СИМОНЕНКО

У маленьких очах відбивається світ
Гамірливий, гучний і великий –
Буйна радість зелених віт,
Білі хмари і срібні ріки.

В них – червона печаль зірниць
І світанків краса незабутня.
Із маленьких лукавих зіниць
Поглядає на нас майбутнє.

В них відіб'ється простір без меж,
Тиха вулиця й синє поле,
Але клекіт страшних пожеж
Хай у них не тремтить ніколи.

Хай в маленьких очах відбивається світ
Од маленьких ромашок до стартів великих,
Хай в них світитися синій зеніт,
А не жах од побоїщ диких.

Діти, які відвідують "Світличку" 83-го Відділу США у Нью-Йорку.

Виховна референтура
83-го Відділу США у Нью-Йорку
(виховна референтка Дарія Генза,
скарбник Анна Рак)
спонсорували
кольорову обкладинку
цього числа.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Екзекутива
Союзу Українок Америки
Редакційна колегія журналу
"Наше Життя".

ЖІНОЧІ ПОРТРЕТИ УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРІЇ

Тетяна ДОНЕЦЬ

До 100-річчя з дня смерти Марка Вовчка

«ЯСНА ЗІРОНЬКА УКРАЇНСЬКОГО ПИСЬМЕНСТВА»

Іван Франко

Ця диво-жінка залишила незгладимий слід у трьох європейських літературах – українській, російській, французькій.

Марія, так само як французька письменниця Жорж Санд, руйнувала загальноприйняті у ті часи стереотипи про чоловічі та жіночі ролі у суспільстві.

Після опублікування „Народних оповідань” у видавництві Пантелеймона Куліша вона прокинулася знаменитою.

Твори Марії і вона сама, мов вибух, привернули увагу читачів. Сенсацією було те, що автор „Народних оповідань”, підписаних чоловічим іменем, – жінка, росіянка, яка до недавнього часу українською мовою зовсім не володіла... Усе це було так незвичайно, овіяно флером романтики...

Марія народилася в родині російського дворянина Олександра Вілінського у 1834 році. Батько помер рано, а мати невдало вийшла за-

між за картяра і гультівісу, який перетворив процвітаючий маєток на руїну. Мати, майже не маючи коштів, щоб дати дітям (Марії та її молодшому брату) пристойну освіту, виховувала їх у сім'ях багатих родичів. Так у родині Писарєвих Марія досконало оволоділа французькою мовою, а її троюрідний брат Дмитро Писарєв розмовляв „як маленький парижанин”.

Шістнадцятилітня Марія опинилася в родині багатих родичів Мордовіних; виховувала їхніх дітей. Мордовіни, бажаючи Марії заможного життя, ледь не силоміць хотіли її видати заміж за багатого сусіда. Пізніше Марія згадає: „У тітки в голові запаморочилося від коштовних подарунків та шляхетних манер сусіда...”

В 1853 році, проявивши неабияку волю, всупереч бажанню тітки, Марія переїхала жити в Україну, вийшовши заміж за Опанаса Марковича, бідного українського етнографа, тоді політичного заслання, а пізніше співробітника чернігівської міської газети.

Минуть роки і Марія в одній із бесід признається Олександрові Герцену, що заміж вийшла не з кохання, а тільки з приязні, головним чином бажаючи позбутися настирної опіки родичів.

У родині Марковичів у Києві, в 1859 році народилася друга дитина (перша дитина, дочка Вірочка, померла; похована в Чернігові). Сина Богдана було названо на честь Богдана Хмельницького. Його хрещеною матір'ю стала князівна Варвара Рєпніна, яка була приятелькою Тараса Шевченка.

Життя в Києві, на Куренівці, дало багатющий матеріал для „Народних оповідань” Марка Вовчка. До речі, саме на Куренівці нині є вулиця названа іменем письменниці.

Мисткиня
Володымира Васічко,
членка 86-го Відділу СУА,
яка щедро підтримує
наш журнал подарувала
картину “Соняшники”, щоб
прибуток від її продажу
скласти на Пресовий фонд
“Нашого Життя”.

*Щиро дякуємо,
шановна пані Володыміро!*

*Екзекутива
Союзу Українок Америки
Редакційна колегія журналу.*

Обставини склалися так, що родина Марковичів часто переїздила у пошуках відносно добре оплачуваної роботи. Вони жили в Чернігові, Немирові... Це дозволило Марії досконало вивчити українську мову і побут селян. Разом із чоловіком вона пішки ходила по селах, слухала спів кобзарів, записувала українські пісні і казки.

У провінційному Немирові чоловік працював викладачем гімназії. У Марію були закохані майже усі колеги чоловіка, і навіть гімназистистаршокласники. Побут родини мало цікавив Марію. Їхні друзі жартували, що у неї навіть чай може підгоріти.

За загальноприйнятими мірками Марію не можна було назвати красунею, однак вона справляла незгладиме враження своєю зовнішністю.

Письменник Микола Лєсков описав її так: „Висока, струнка, з розкішною каштановою косою, яку уклала короною навколо голови, з великими сірими очима. Вона вдягалася завжди вишукано і просто і такою залишалася все життя. Її виразні очі світилися розумом і гумором. Вона була краща будь-якої красуні!” (спогади О. Водовозової). Закоханий Пантелеймон Куліш називав її „Мовчазне Божество”.

Пантелеймон одного разу ясно усвідомив, що його красуня-дружина, стовбова дворянка Сашенька Білозерська поряд із Марією має вигляд неотесаної селянки. Тому не дивно, що через деякий час, коли Марія з маленьким сином Богданом у супроводі Івана Тургенева прибула до Берліна, закоханий Пантелеймон Куліш був уже там. Він зняв дорогий номер у готелі (при його загальновідомій жадібності це був чи не подвиг в ім'я любови). Куліш благав Тургенева приглянути за дитиною, тому що в його планах – серйозна розмова з Марією. Збентежений Кулішевим натиском, Тургенев погодився.

Щоб зрозуміти подальші комічні події, треба згадати про приятеля Куліша поета Віктора Забілу. Серед друзів, та й у цілій окрузі його знали як досвідченого знавця лікувальних трав; славу знахаря йому принесла настояна на травах горілка з промовистою назвою „Коханівка”. Після чарки-другої цієї чудо-горілки навіть слабкий чоловік почувався Казановою.

Закоханий Куліш не забув прихопити до Берліна таємно узяту „Коханівку” приятеля Забіли. Але його спіткала невдача. Горілка виявилася протилежної дії, вона була виготовлена, щоб угамовувати запал надмірно темпераментних кавалерів.

Наступного ранку розгублена Марія цілком щиро клялася ображеному Іванові Тургеневу: „Між нами нічого не було...”

У чоловіків своя логіка, а від любови до ненависти – один крок... Пантелеймон Куліш повернувся до покинутої дружини, а Марію зненавидів і до кінця життя зле відгукувався про неї; авторство її літературних творів він почав приписувати її чоловіку – Опанасу Марковичу.

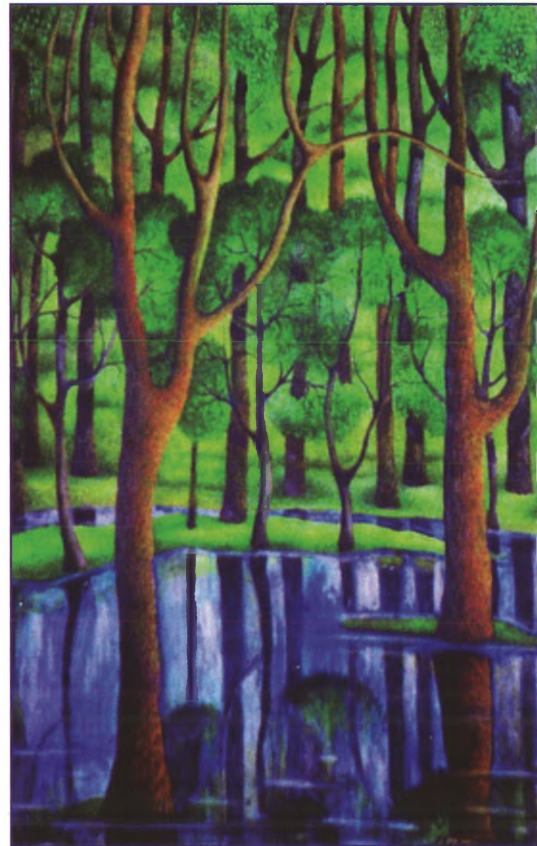
Марією захоплювався Тарас Шевченко. Збереглося цікаве свідчення В. Білозерського: „Шевченко від автора „Народних оповідань” був у невимовному захваті”.

Саме Шевченко організував складчину серед шанувальників українського слова, і саме він купив і надіслав їй золотий браслет за 120 червінців. На ті часи то був розкішний подарунок. 23 січня 1859 року вони познайомилися особисто. Марія прийшла до нього сама, яка розмова була між ними – достеменно ніхто не знає. Відомо тільки, що вона співала йому українських пісень, а він із тих пір називав її „Красуня Маруся” або ж „Моя улюблена доня Маруся”.

ДИМА

Хотілося вчора листом
Осінім лягти між трав...
Далеко-далеко за містом
Де б тишу ніхто не лякав,
Де мрію ніхто б не тривожив
(нехай собі лине в блакить),
У тишу на мрію схожу,
І серце своє перелить.

Сьогодні ж нарешті за містом,
Між тихих і лагідних трав,
Сьогодні... я заздрю Лісту,
Що, граючи,
струни
рвав.

Людмила Задорожна. “Передчуття весни”.

Як згадував Іван Тургенев, що коли він звернувся до Шевченка з питанням: „Кого з авторів мені варто читати, щоб скоріше вивчити малоросійську мову?“, Тарас відповів: „Марка Вовчка! Він один володіє нашою мовою”. Скромність генія вражаюча!

Марія мала особливий талант до вивчення мов. Французьку знала з дитинства. Польську мову опанувала дуже швидко, спілкуючись із немирівськими поляками. Усі казали, що в неї чудова варшавська вимова, хоча у Варшаві вона жила нетривалий час. В Англії сам Олександр Герцен хвалив її англійську. І сама Марія, і її твори викликали захват не тільки у Герцена, але й у Проспера Меріме. „Малороссийские рассказы” в перекладі Івана Тургенева – шедевр і перевершують роман Бічер Стоу „Хатина дядька Тома”, – писав Жанні Дакен.

„Усі чоловіки сходять від неї з розуму. Тургенев лежить біля її ніг...”, – писала жителька Коктебеля К. Юнге до Петербурга. Справді, не менш ніж оповіданнями Марка Вовчка, Тургенев був зачарований і самою Марією. Він вивчив українську, щоб перекладати її твори на російську та французьку мови. Він не без підстав пророкував їй світову славу. Заради тісного спілкування з Марією Тургенев полишив на певний час свою улюблену Поліну Віардо. Він часто з сумом казав Марії: „Ви молода, а я старий...” У подорожі Європою він був вірним гідом Марії, став чи не нянькою її маленькому синові Богдану... Тургенев показав їй Францію і увів у вузьке коло французьких літераторів та видавців. Її твори публікувались у Франції, Італії, Англії, Польщі, Чехії... Їй платили запаморочливі гонорари.

Тургенев залишив цікаве свідчення про марнотратство і щедрість Марії. У його листі до Анєнкова читаємо: „М. О. отут, живе в Парижі. Мила, як і раніше, але скільки витрачає ця жінка, сидячи на сухому хлібі в одному платті, без черевиків – це неймовірно! За півтора року розтратила 30 тисяч франків. Зовсім невідомо на що!” Марія була благодійницею. Вона роздавала гроші тим, кому, як вона вважала, вони конче потрібні. Часто забувала про свої потреби.

Важко припустити, чим би закінчилася „возвишена” любов Тургенева до Віардо, оспівана захопленими біографами, не зречись Марія відвертої прихильності старіючого красеня Тургенева, закохавшись в юного Олександра Пассека. Це без перебільшення була „любов до гроба”...

Пассеки були знатні та багаті. Тетяна Петрівна Пассек була двоюрідною сестрою Олександра Герцена. В її апартаментах збирався весь цвіт російського зарубіжжя. Знаменитий фізіолог Іван Сеченов писав: „Тетяна Петрівна Пассек часто запрошувала Дмитра Івановича

Менделєєва і мене то на чай, то на російські пироги або російські щі, і в її родині ми завжди зустрічали Марка Вовчка...”

Старший син Пассеків Олександр наслухався про Марію та Тургенева задовго до знайомства. При зустрічі він безтямно закохався в Марію. І отут сталося неймовірне. Марія, яка звикла паморочити голови чоловікам і вертїти чоловіками так, як їй заманеться, раптом сама закохалася в хлопчиська молодшого за себе.

Мати Олександра, ставши випадковим свідком інтимної сцени, відмовила Марії від дому. У відповідь Марія оголосила, що їде подорожувати сама (сина Богдана відправила до Петербурга) Швейцарією. Але дивним чином її маршрути і маршрути подорожей Олександра Пассека збіглися. В Олександра проявився літературний талант, вони пробували писати разом, але швидкоплинний туберкульоз підірвав здоров'я Олександра, і він раптово помер.

Для Марії почалася чорна смуга життя. З України прийшла звістка, що помер чоловік Опанас Маркович. Виїхав до Петербурга друг Микола Добролюбов, з яким вона плідно співпрацювала, незабаром він також помер від туберкульозу. Пригнічена горем Марія приїздить до Петербурга і знаходить розраду в роботі й спілкуванні (злі язики, говорили, що і в обіймах) зі своїм троюрідним братом Дмитром Писаревим, з яким вони разом росли. Удвох вони переклали фундаментальну роботу Чарльза Дарвіна „Походження видів” і „Життя тварин” А. Брема. Але знову тяжкий удар долі – Дмитро Писарев тоне у неї на очах, купаючись у Балтійському морі. Горю Марії не було меж. Друг і колега по перу Микола Некрасов присвятив їй утішливі вірші: „Не рыдай так безумно над ним, – хорошо умереть молодым...” (Не рыдай так безтямно за ним.)

У надзвичайно популярному журналі Некрасова „Современник” відділ іноземної літератури вела Марко Вовчок. Там друкувались найкращі твори закордонних авторів у її перекладах на російську мову. Своєю славою журнал „Современник” багато в чому зобов'язаний Марії. Лев Толстой високо оцінив талант цієї яскравої жінки і наполегливо запрошував Марко Вовчок співпрацювати в його журналі „Ясная Поляна”.

Не знайшовши відради в роботі та літературній діяльності, втомившись від пліток обивателів і переслідувань влади (перебувала під

наглядом поліції), Марія їде в глибинку. Їй вдалося заховатися. Відомо, коли цар Олександр II поцікавився в шефа жандармів, де Марко Вовчок, той відповів, що письменниця проживає за кордоном.

Позаду залишилися молодість і світова слава. Здавалося, що життя скінчилося, але в 1871 році в оточенні майже сорокалітньої Марії Олександрівни з'являється фігура студента Кронштадського морського училища Михайла Лобач-Жученка. Молодий гардемарин був молодший за неї більш як на сімнадцять років. Він представив на її суд переклад оповідання. Переклад був талановитим, але мине час і з'ясується, що гарний переклад був результатом колективних старань його друзів з метою допомогти йому заволодіти увагою Марії. Літературного таланту у Михайла не було, але шлюб відбувся усупереч пліткам і пересудам недоброзичливців, зокрема П. Куліша, про те, що молодий гардемарин їй зовсім не пара. Ці твердження спростовує лист Марії Олександрівни в Богуслав у зв'язку з їхнім срібним (25 років!) весіллям: „...коли повернешся додому, знову будемо разом, будемо святкувати незважаючи на всі невгоди своє двадцятип'ятиліття радостей і горя. Хіба в багатьох таке 25-річчя! Подумай!” За 25 років до цього Михайло Лобач-Жученко проміняв заради Марії море на сушу. Це він допоміг їй виростити сина Богдана. До речі, як і вітчм, Богдан служив у морському відомстві. Марія і Михайло виростили прийомного сина Бориса. Він з дитинства мріяв про

Марко Вовчок.

військово-морську службу. „Боря хоче стати адміралом!” – жартувала Марія. „Це я винувата у твоїй пристрасті до моря, ти ще не вміючи читати годинами слухав про різних Наутілусів...”, – писала вона в одному з листів Борису.

До речі, Жуль Верн передав Марії виключне право авторизованих перекладів своїх творів. Нові романи Жуля Верна виходили майже одночасно в Парижі і в Росії. Всього Марко Вовчок переклала 15 романів. Жуль Верн був у захваті від того, як вона чудово знає і тонко відчуває французьку мову.

Михайло Лобач-Жученко, другий чоловік Марії, отримав місце управляючого удільними маєтками в Сочі, Дагомисі й Абрау-Дюрсо. Марії довелося пожити на Кавказі. У цей період вона вивчила все, що було пов'язане з обороною Севастополя. „Лежу в каюті, пробую читати „Оборона Севастополя”, а думки там, у Вас”. У 1893 році Михайла Дем'яновича переводять у Саратов. Там у цей час жив і працював старший син Богдан. Саратов Марії не сподобався. У листі до молодшого сина Бориса вона писала: „Ти запитуєш, чи звикла я до Саратова? Нічого в ньому немає привабливого. Я віддала б його за одну гілочку чебрецю, що росте понад Россю в Україні...”

Марія мріяла повернутися в Україну, але 28 липня 1907 року померла.

Іван Франко, відгукуючись на цю сумну подію, писав: „Закотилася ясна зіронька українського письменства...”

ЗУСТРІЧ У ПОСТІЙНОМУ ПРЕДСТАВНИЦТВІ УКРАЇНИ ПРИ ООН

Приїхавши до Нью-Йорка у журналістське відрядження, я мала величезне бажання познайомитися якнайкраще з життям українців у США. Першого ж дня мені пощастило потрапити до гостинного офісу Союзу Українок Америки, завітати до його голови Іриною Куровицькою. Від неї за чашкою кави дізналася про славу історію цієї громадської організації та подвиг-

ницьку роботу українських жінок, які через океан надають допомогу українським сім'ям. За тиждень Ірина Куровицька запросила мене на зустріч із українською молоддю в Постійному представництві України при ООН, призначену на 28 червня. Там були присутні студенти з України, що навчаються в США, випускники американських університетів, що залишилися працювати в Америці. Завітали також історик, архівіст Інституту України в Америці Вікторія Курченко, президент Міжнародної Асоціації громадян України Михайло Даценко, Ірина Куровицька та інші зацікавлені особи.

О 18.30 нас привітав надзвичайний та повноважний посол, постійний представник України при ООН Юрій Сергеев. На початку нашого знайомства пан посол розказав про себе. До приїзду в США він протягом 12 років був викладачем, потім професором Київського національного університету імені Т. Шевченка. Далі, прийшовши на дипломатичну службу в 1992 р., працював послом у Греції, першим заступником міністра закордонних справ України, послом України у Франції. Ю. Сергеев поділився з нами прагненням поєднати інтереси України з бізнес-інтересами такого великого мегаполісу, яким є Нью-Йорк. Цифра нинішнього товарообігу між Україною та США у 2 млрд. є мізерною для стратегічного партнерства наших країн. Тому й виникла ідея активізувати діалог з малим бізнесом України. На території України практично відсутні банки США, що гальмує наші бізнес-контакти, на відміну від європейських та східно-азійських держав.

Наступна тема – рівень наукових та академічних обмінів також відстає від динаміки в Європі. Від травня 2005 Україна стала членом сорбонно-болонського процесу, що має сприяти інтеграції українських дипломів за кордоном. Посол закликав студентів та молодь активно розвивати міжуніверситетський діалог, діалог між підприємствами, де вони працюють, шукати партнерів в Україні і тут, акумулювати інформацію про бажання, які є тут, і про наші можливості. З цією метою треба якнайбільше задіяти можливості інтернет-мережі. Пан посол наголосив, що всім зацікавленим у бізнес-діяльності між Україною та США він готовий надати партнерську підтримку.

Висловивши такі пропозиції, пан Сергеев далі відповідав на запитання, наводив приклади з досвіду налагодження зв'язків між підприємцями та фахівцями різних країн і, зрештою,

від'їхав у нагальних справах, залишивши нас спілкуватися поміж собою далі. Тут у неформальних діалогах ми дійшли висновку, що кожен із нас має певні амбіції і здатен багато зробити для спільної справи, не чекаючи наказу чи ініціативи від державних установ. Час змінювати психологію “слухняних виконавців” на позицію ініціативних людей, зав'язувати стосунки і розвивати міжнародні контакти.

Найпершим результатом зустрічі особисто для мене стала домовленість про нову радіопрограму українського радіо спільно з USA/USA-Украмережа про можливості безкоштовного навчання українських студентів в американських університетах. Із такою пропозицією до мене звернулася виконавчий директор організації, колишня студентка Євгенія Крутько. Вона розповіла свою історію: сама з малозабезпеченої сім'ї, батька не має, мати – простий службовець. Дівчина склала іспити в Нью-Йоркський Університет, і за результатами її було зараховано й надано стипендію. Тепер вона отримала професію, працює тут і хоче, щоби про такі можливості знали й інші українські абітурієнти. З цією метою і було засновано організацію USA/USA – Украмережа на чолі з Богданом Оришкевичем.

Є намір також записати матеріяли для радіо про діяльність Міжнародної асоціації громадян України на чолі з Михайлом Даценком, про унікальні архівні скарби Українського інституту в Америці з вуст історика Вікторії Курченко, а також – про розгалужену благодійницьку працю жінок із Союзу Українок Америки. Записана інформація прозвучить у програмах Національного радіо протягом серпня-вересня – напередодні позачергових виборів у Верховну Раду України.

*Ірина Бондаренко, ведуча програм
Національної радіокомпанії України.*

Борис АНТОНЕНКО-ДАВИДОВИЧ

На яку ступити?

– А ви якої національності?

– А вам якої треба?

“Патетична соната”, М. Куліш

1. У відділі фізичних методів лікування одної з центральних київських поліклінік я став

для медперсоналу звичним пацієнтом, дарма, що попервах медсестер помітно дивувала моя українська мова звертання. Виняток становила молоденька санітарка Оля, що довго приглядалася до мене й з подивом та цікавістю прислухалася до моєї мови, коли я розмовляв з хворими або просив щось у медсестер.

Одного разу, коли я чекав своєї черги на процедуру, Оля підійшла до мене й нерішуче

промовила:

– А мені наравиться, як ви говорите...

– А хіба ж ви, Олю, говорите не так само?

– Відповів я.

Оля захитала головою і зітхнула:

– Колись і я так говорила, як у селі жила та вчилася в школі, а коли приїхала в город, усе перемінилося... Одне тебе не розуміє, друге, хоч і пойме, та сміється з тебе, як з дурної, а третє й слухати тебе не хоче... Стала і я на вертатися на їхнє, на городський язик переходити. Бачу, вроді як краще все в мене тепер поступається, даже понаравилося мені по-руськи говорити, бо наче воно якось культурніше виходить. Особливо припало мені слово “тіба”...

– Яке слово? – не зрозумів я.

– Сказати по-українському – “тебе”. І тулю це “тіба” де треба й не треба, аж самій смішно стало себе слухати!.. А оце чую, як ви говорите (а ви ж, бачу, чоловік городський, учений), і мені наравиться, як воно у вас виходить. Оце й думаю собі: а може, й мені не слід ламатися? Хіба ж ми не такі люди, як інші!..

– Безперечно, не слід, Олю! – хотів я сказати, але не сказав, бо саме підійшла моя черга лягати на процедурне ліжко. Може, ця Оля й ще багато таких Оль без мене дійдуть до такого висновку?..

2. У невідкладній приватній справі я зайшов у одній з київських поліклінік до кабінету лікаря, мого приятеля з студентських часів. Заладнавши справу, я хотів був уже йти, але лікар попросив мене почекати, поки він прийме останню хвору, щоб далі вийти з поліклініки вдвох. Накинувши на мене білого лікарського халата, він попросив хвору вийти. Остання пацієнтка була приїжджа літня селянка-колгоспниця. Мій приятель уважно вислухав скарги хворої, пильно оглянув її, поставив діагноз, виписав рецепта й дав поради щодо дієти й режиму лікування. Все було добре, якби не російська мова мого лікаря, якою відповідав він українській селянці на її численні запитання.

– Що з тобою сталося, Грицю, що ти в своїй лікарській практиці перейшов на російську мову? І з ким – з селянкою-українкою, яка до тебе говорила по-українському!

Лікар зовсім не зникнув, а по-діловому відповів мені:

– Тут справа серйозніша, ніж ти думаєш.

Олександр ОЛЕСЬ

О СЛОВО РІДНЕ

О слово рідне! Орле скутий!
Чужинцям кинуте на сміх!
Співочий грім батьків моїх,
Дітьми безпам'ятно забутий.

О слово рідне! Шум дерев!
Музика зір блакитнооких,
Шовковий спів степів широких,
Дніпра між ними левій рев...

О слово! Будь мечем моїм!
Ні, сонцем стань! Вгорі спинися,
Осяй мій край і розлетися,
Дощами судними над ним.

Вона ж могла б звернутися й до свого, сільського лікаря, а бач, подалася до міста, щоб оглянув її тямущий лікар. Якщо говоритиму з нею по-українському, вона буде думати: “Я ж хотіла, щоб мене полікував городський лікар, а мене й тут, у городі, направили до сільського, що по-нашому чеше”... Тут, бач, психотерапії треба додержуватися!

Я нагадав приятелю про світлі української медицини – професорів Крупського, Черняхівського, Пучківського, що, не боячись знизити свою лікарську репутацію, говорили з усіма хворими українською мовою і мали велику популярність навіть серед міських пацієнтів.

– То був інший час: Скрипник, Чубар, українізація... Хіба ти сам не розумієш, до чого воно йде тепер?.. Я – реаліст, а не мрійник!

3. Колись, за українізації, я викладав у Печерському районі українську мову міліції. Серед моїх слухачів вирізнявся молодший міліціонер з широкими, випнутими вилицями на плескату обличчі, що свідчили більше про його монгольське, ніж слов'янське, походження. Це був один із найстаранніших моїх слухачів, добре знав правила української граматики й мав уже певний запас слів. Але застосувати практично українську мову – в нього ніяк не виходило. Одного разу після чергової лекції цей міліціонер сказав мені:

– Очєнь трудно, товарищ лектор, говорить по-українски.

– Чому? – спитав я.

Продовження на стор. 26.

ВОЛОДАРКА ЧАРІВНОГО ПЕНЗЛЯ

З нагоди ювілею української мисткині Людмили Задорожної

Дуже часто ловлю себе на думці, як нелегко писати про людину, котру близько знаєш і безмежно любиш. Думки набігають одна з-перед одною, мов хвилі на берег, і ти розгублюєшся, яку з них пропустити наперед.

Хто вона – Людмила Задорожна – для мене? По-сестра? Приятелька? Чи, може, повітря, завдяки якому дихається і просто, й вільно? Одного я певна на всі сто – без неї мені навряд чи пощастило б дізнатися найголовніше про справжню (а не вдавану) дружбу й любов між людьми, про взаємопідтримку, самовідданість і самопожертву. Вона стала для мене уособленням безкорисливих взаємин і свідченням того, що в дружбі не може бути ні лукавства, ні хитрощів, ні недовіри. Що справжня дружба – чи не найкоштовніша річ на світі (достеменно так, як і твердив у листах своєму учневі Михайлові Ковалінському Григорій Сковорода). Її надійне плече я не раз відчувала в найтяжчі моменти свого життя...

Народилася Людмила Задорожна 14 травня 1942 року в мальовничому селі Скибинці на Вінничині. Саме там у неї вперше прокинулася жага до малювання. І вона виявилася настільки впертою, що перший свій малюнок дівчинка нашкрябала цвяхом на металевому ліжку. Найдужче її вабили нехитрі дитячі книжечки з малюнками, які могла роздивлятися годинами. Дивом і відкриттям була для неї й навколишня природа – і дитячі очі проходили там перші кроки вдивляння й замилювання її красою. До дівчинки, спостережливої і життєлюбної, кожна

Людмила Задорожна.

весна, літо, осінь і зима приносили щось нове, і завжди – як уперше. І вона відчиняла вікна свого серця навстіж – для снігів, дощів, струмків, квітів і птахів, бо все було для неї дивом і відкриттям.

Згодом родина перебралась на околицю Києва Водогін. Там Люся закінчила семирічку. А оскільки весь час малювала, то батько її підтримав у виборі фаху: “Любить малювати, то нехай іде й малює...” Так, отримавши батькове благословення, дівчина п’ять років здобувала освіту в Київському художньому училищі прикладного мистецтва (1961). З подякою досі згадує чудових викладачів Євгена Святського, Анатолія Казанцева, Ніну

Ган. Далі була художня студія. Згодом влаштувалася на посаду художника-оформлювача в Національному музеї ім. Т. Г. Шевченка. Водночас молода художниця навчалась на факультеті графіки вечірнього відділу Українського поліграфічного інституту ім. Івана Федорова, де викладали дивовижні фахівці Флоріан Юр’єв і Валерій Ламах, співпрацювала з видавництвами й дитячими часописами. До графічного її ужинку належать оригінальні листівки, випущені в світ видавництвом “Мистецтво”, прекрасні ілюстрації в журналах “Малятко” й “Соняшник”, художнє оформлення кількох книжок для дітей у видавництві “Веселка” (Лесі Українки, Якова Щоголіва, Дмитра Чередниченка). Досі лишилась невиданою тільки унікальна збірка “Пісні про кохання”, якою Людмила, власне, продемонструвала глибоке знання й розуміння українського фолкльору.

На початку 80-х Людмила йде на творчу

роботу й повністю віддається мистецтву, головним чином – живопису. То й по сьогодні її найулюбленіша стихія. Про це свідчать і дванадцять персональних виставок художниці, які завжди ставали у мистецькому світі подією. І Будинок Художника, і Український Фонд культури, й представництво ООН у Києві, й Національний музей ім. Т. Г. Шевченка, і Мистецька Галерея Києво-Могилянської Академії на час її виставок мовби оживають, перетворюючись на святкові зали. До того ж чимало полотен художниці постійно прикрашають музейні та приватні колекції Німеччини, Франції, Японії, Америки, Канади, Чехії, Сирії, ОАР, Португалії.

Спілкування з картинами Задорожної породжує відчуття загадки, настояної на чарах поезії. Якось одразу охоплює відчуття, що краси довкола багато, що вона розмаїта й неповторна, що в неї можна занурюватися з головою, забуваючи сіро-прикрі одноманітні будні, й від того кращати. А потім переконуєшся, що та краса справді здатна зупиняти мить і перетворювати її на вічність. Фантазійний світ Людмили Задорожної невидимо проникає в світ реальний, але не руйнує його, а навпаки – робить ніжнішим, добрішим, привабливішим. Світ ілюзії мовби повертає до нас реальність іншим боком, де людська душа спрагло шукає первозданної краси й довершеної гармонії і знаходить її в душах трав і квітів і, шойно відчувши те все лише на дотик, завмирає від невимовного щастя.

Палітра пейзажів Задорожної мовби насичена тишею з тисячі тонів і напівтонів. Яка пластика рухів у дерев із “Седнівських краєвидів”! Здається, вони ось-ось відірвуться од землі й гайнуть у світ, несучи вдалину свої тривоги, світло й чистоту. Її квіти й дерева через свою позірну безмовність мовби передають настрої творця. Квіти й дерева – як живі. Вони удосталь вміють сумувати й радіти, співати й шепотіти, мріяти й прощатися (цебто відцвітати), дивитися в небесну блакить і ловити свої відображення в дзеркалах калюж. Жінка, яка намалювала все це, безперечно, має діткливу душу поета і до того ж бездоганний музичний слух. Бо коли мандруєш від одної картини до другої, то ніби ступаєш босоніж по траві й чуєш шелест вітру в гіллі бузку, спів лісових дзвіночків і конвалій, гупання серпневих яблук. А ще всюди ввижається незрима присутність

людини, що теплою рукою пригортає до себе кожну гілочку чи стеблинку. Часом її дерева скидаються на тонке мереживо, яке аж відчуваєш на дотик. Недарма ж світлої пам’яті мистецтвознавець Володимир Підгора, споглядаючи виставку, мовив: “Хіба ви малюєте? Ви ніби вицілюєте свої роботи!”

Її улюблені “персонажі” – дощі, вечори, ночі, сніги, сонця, човни, будинки, півні – завжди різні й завжди настроєві (“Двоє”, “Два сонця”, “Два півники”, “Зимові сутінки”). Вона має дивовижний дар відчувати настрої живої природи, тому їй так легко знов і знов іти на поклик дерев і квітів, вікон і скверів і розгадувати їхні таємниці. Пригадую, якось ми допізна вибирали в нас у селі картоплю, аж скрала нас ніч. І хоч як ми були стомлені, Люся не могла собі дозволити упустити щасливу нагоду – саме буйно цвіли чорнобривці. Ціла грядка горіла їхнім цвітом-вогнем! Люся поставила перед грядкою стілець і мольберт і заходилася їх малювати. Здавалось, вона не малює, а виконує якийсь магічний обряд чародійства. Досі в мене перед очима те дивовижне видовище – напівказкове, напівреальне: красива жінка, забувши про все на світі – при світлі місяця! – переносить на полотно красу чорнобривців, повну нічної таїни!

Поважна сторінка творчості Людмили Задорожної – картини-поєми, картини-міти, символічні й глибоко філософські за суттю (“Дажбог”, “Очеретяна”, “Весняна казка”, “Реквієм”). Ось, скажімо, “Дерево життя” (1967) – у чотири яруси намальовно пагорби, мов козацькі могили. На найвищому – як на перехресті вітрів і негод – голе гіллясте дерево. Чи не Україна? Он же вона ожива-відроджується блакитними пагонами – новими сподіваннями. Це – картина-історія, картина-пам’ять, картина-символ.

Є ще одне незабутнє враження про Люсині картини. У вересні 1993 року письменниця Ольга Мак, відвідавши Україну по п’ятдесяти роках еміграції, вперше познайомилася з творчістю Людмили Задорожної. Повернувшись додому, в Канаду, вона написала мені в листі: “Я починаю заздрити Люсі, що вона може пензлем зобразити те, для чого слово непридатне”.

Людмила Задорожна надзвичайно любить Седнів, де впродовж багатьох років відбуваються пленери українських художників. Там, у

Седневі, народився її прекрасний цикл “Самі собі в своїй господі” – зворушливий до щему гімн простій людині. Тут ніби завмерла мудра вічність. Справжнє, не прикрашене нічим, людське буття. “Я оце б усіх бабусь у селах понамальовувала! Таке щось у них є прекрасне, що відходить, що його вже немає”, – каже Люся, і голос у неї тремтить. О, звісно, якби її воля – вона не проминула б жодної бабусі й дідуся, дивилась би до кожної усмішки, кожнісінької зморщечки! До їхніх очей і рук! Як би треба було і цей цикл, і решту картин Задорожної, видати альбомом і показувати світові високі зразки сучасного українського імпресіонізму. І якби справді наші владці розуміли, яку унікальну спадщину ми маємо, то такі речі відбувалися б саме з їхньої ініціативи...

А поки що, не владці, а інші і помічають Люсю, і люблять – рідні, друзі, колеги. Ті, кому її завжди не вистачає. Свідчення цьому “Книги відгуків” різноманітних її виставок. Скільки в них теплих слів подяки! Ось найхарактерніші з них:

“...Ваша серія “Мир землі нашій” – це шедевр філософського розуміння єдності людини і природи, Всесвіту. Цілющі паростки народних

традицій мистецтва проросли у Вашому живописі буйноцвітом. Саме через таких художників, як Ви, промовляє Україна до світу: “Дивіться, яка я!” (Неля Заблоцька)

“...Виставка дуже гарна. Але сказати це і тільки буде дуже мало. Вона запалює душу світлою силою. З кожного малюнка струменить жива творча думка твоєї душі і землі нашої України. Дерев, квіти, люди – це і мікрокосм, і макрокосм світу цього. Я вірю у незнищенність людського духу! Ти будеш жити вічно в Україні і в своїх творіннях...” (Г. З. Пономаренко, художник)

Додам од себе: мені дуже хотілося б жити у світі Людмили Задорожної, де немає й крихти марнославства – серед людей із задумлими поглядами, серед квітів із барвистими очима, серед дерев із раними душами. У світі чуйності й добра, де завше легко знайти порозуміння. Цей світ збагачує наші душі. Це – світзатишок, світ-диво, світ-надхнення. Ми ніколи в ньому не заблукаємо й не станемо чужими. А наші серця, може, навіть заквітують, як ноти на картині Людмили Задорожної. Бодай на час того “концерту”, що зветься життям...

Ганна ЧЕРІНЬ

ВОСКРЕСІННЯ ПАМ'ЯТИ – БО ДУША ЇЇ ЖИВА!

Три книжки поезій Софії Морільо – „Воскресіння пам'яти” (1999), „Іди і вір” (1994) і нарешті – вибрані поезії з променистим заголовком „А душа її – жива” – шлетиво тернового вінка, що символізує мученицькі роки в гулагському пеклі Колими і не набагато кращі поневіряння в жорстокому підневіллі радянської дійсності.

Її цькували беззмістовними обвинуваченнями й ставили перешкоди в навчанні, праці, а в основному – в творчості цієї всебічно обдарованої особистості тільки за її безмежну любов до рідної землі – не лише до Срібної землі, а й до цілої України – не дарма ж починає вона „Воскресіння пам'яти” молитовною присвятою Олені Телізі...

Повернувшись нарешті до Закарпаття, Софія „В передчутті весни” стрічає весну як

символ відродження України „В садах Кавказу, Криму та Кубані”. Певно ж їй, як і кожному щирому патріотові, болить серце за хитання в уряді й народі України, за ще існуючі незгоди й кривди... Пісні гарні, але ж, у протипагу вислову „Не хлібом єдиним”, –

*...Пісня піснею, а життя суворе
І жадає хліба, не лише краси.*

А „фатум ворожий” прагне знищити ту (буковинську) віть... Але поетеса незломна: вона шукає радість і надхнення в природі, виходить наперед із дзвінким девізом „Іди і вір!” Магічна сила слова веде до предківських джерел, запевняє зв'язок із майбутнім поколінням. Закохана в рідну мову Софія Малильо невтомно виливає до неї любов найніжнішими словами, закликає від коліски поїти нею кожну дитину. Саме слово будило нас до бою, здобуло нам незалежність, покликало до авангарду нашу молодь. Не дарма ж у цілм світі тримає Україну великий поет Тарас Шевченко – як доказ непоборної сили слова.

*Од Діниці до Говерли
Піднялись ми, бо не вмерли
Наші мрії, почиття.
Наші думи про державу,
Про свободу, честь і славу
Стали правдою життя!*

Такі слова Софії Малильо ставлять її поряд із Лесею Українкою, Іваном Франком і її улюбленою поетесою Оленою Телігою. Такі творці, поряд і вслід за Шевченком, доводять силу слова, що стоїть попереду і понад усіма іншими скарбами народу.

Прекрасне, замучене лице поетеси осяяне ореолом віри й любови до України, що стоїть вище всіх особистих переживань. „Я загубила душу на сопках Колими”, – сповідається Софія. Але чи справді? Я думаю, що вона її там не загубила, тільки мало не загинула сама – але, виявилось, „предків гени незнищенні – і з ними я теж незнищенна”. Як прибита морозом ніжна квітка, вона воскресла разом з усією Україною – „ще не вмерла”. І всім, хто зневірюється, Софія владно наказує: „Йди і вір!”

А коли життя раниць чутливе серце, Софія шукає і знаходить порятунк у природі. В своїх віршах вона стає органічною часткою навколишньої рослинності, пташинного світу, домашніх і неприручених звірят – любить їх і розуміє, знаходить саме у них приклад мужності, протистояння, терпіння. Ідеал краси – одуд, якого Софія наділяє такими, навіть сучасними прикметами:

*Невимовно, безмірно вродливий,
Реактивно-поривно рухливий,
На тоненько-тонюсінських ніжках...
І граційна голівонька любя
Розцвітала короною чуба...
Незбагненно-прекрасний, казковий.*

Ця „квітка крилата” мабуть ні від кого не дістала такого закоханого вірша.

А друга, не менша любов поетеси – песик Чапа. Той уже не за красу, а за героїчну мужність і витривалість удостоївся вірша, що, в різних варіантах, увійшов у всі збірки Софії Малильо: Чапа.

Чапа – скалічений убогий песик, що з’являється у книжці „Йди і вір” на трьох лапах, а далі й другу лапку „сталева звірюка впечатала

шинами в чорну грязюку”. Але Чапа, „веселий від роду”, живе мужньо й не покидає роботи: захищає „дзвінким своїм лаєм” господу...

Живе він і в збірці „Воскресіння пам’яті” (1999). Шукаємо його і в „Вибранім” (2006). Є! Аж у двох віршах. Перший повторює ситуацію двох раніших збірок, а далі – авторка вже не певна, чи Чапа ще живе, і таки зустріла його й почула його вдячне „гав”... Але чи ще живий тепер? Мабуть він „з далеких мандрів” також виглядає

Софію... Більш зворушливого вірша про приятель до скаліченої тваринки я не зустрічала... Хвалить Софія і гуску, що „не така вже й дурна”, бо не шукає чогось кращого від батьківської землі, і синичку, і горобчиків, що пильнують дітей, – „терплячі, скромні та моторні”. Тваринки дають людям приклад працьовитости, дбайливости й стійкості. От би від них навчитися!

А вчитися треба... Вже у 1991 році письменниця відчула нелад в уряді України:

*Знов зійшлись у герці –
Хто кого спритніш –
Ті, що чисті серцем,
Й ті, що люблять гріш.*

Поетеса весь час нагадує не забувати минулого і заглядати в майбутнє. „Дай Боже щастя нашій юній зміні”, – каже вона: „Йди і вір! Через терни до зір!” У віршах „Голодуючим студентам” і „Віють вітри” гордо дзвенить патріотичність, заклик боротися за рідну мову, за соборну Україну. Дай Боже, щоб молодь пішла на цей заклик! У вірші II (ст.200-202) „А душа її жива” поетеса розкриває свій вік: „Дві сімки поряд”. Дата 2003. Тепер поетесі 80 літ.

З її завзяттям і терпеливістю та звичкою навчатися терпіння від наших друзів – звірят, бажаємо їй прибадьоритись, не здаватись і далі творити на благо людства й України.

Цьому сприяють її вірні друзі, на чолі з фундацією д-р Марії Балтарович-Кричфалушій, СУА Фльоріди й журналу „Краянка”, з редакторкою Юлією Зейкан та багатьма шанувальниками творчості цієї унікальної поетеси, взірця громадянської відваги.

ЗБЕРЕЖЕМО „НАШЕ ЖИТТЯ”

Нам пишуть...

До Головної Управи Союзу Українок Америки.

Прикро читати про Ваші фінансові проблеми з виданням журналу, про можливе затримання його видання. Читаю „Наше Життя” з приємністю, чекаю його кожного місяця. Він насправду дуже цікавий, можна з нього довідатися про події не тільки в Америці, але також в Україні і світі.

Посилаю 500 дол., які склали в імені нашого улюбленого світлої пам'яті чоловіка, батька і дідуся. Богдан Курилко – 150 дол., Любомир Курилко – 150 дол., родина – 200 дол.

Я невимовно їм вдячна!

Дякую Вам за Вашу працю!

З пошаною Марія Кузьма з родиною.

Членкам Управи Союзу Українок Америки, голові СУА Ірині Куровицькій, редакційній Колегії “Нашого Життя”, головному редакторові журналу Ірені Чабан.

Шановні і дорогі посестри!

На ширших сходах 83-го Відділу виховна референтка Дарія Генза і скарбник “Світлички” Анна Рак запропонували подарувати 500 дол. з каси “Світлички”, щоб допомогти розв'язати фінансові труднощі дальшого видавання журналу “Наше Життя”, який “живе” для добра нашої організації та української спільноти в цілому, особливо жіноцтва. Рівночасно складаємо 500 дол. для оплати кольорової обкладинки вересневого числа журналу – початку занять у “Світличці”.

На передвакаційному святі “Світлички” батьки дітей привітали цю ініціативу гучними оплесками.

Нехай Всевишній благословить!

З глибокою пошаною

Дарія Генза, виховна референтка, Анна Рак, скарбник.

У світлу пам'ять референтки Стипендійної акції 83-го Відділу СУА бл. п. Марії Шепарович, членки Відділу склали 395 дол. на Пресовий Фонд для підтримки журналу „Наше Життя”. Список жертводавців на -30 стор. журналу.

Мотря Мілянчик, скарбник Відділу.

У світлу пам'ять бл. п. Яреми Шугана складаємо 250 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Марія і Ярослав Томоруги.

У світлу пам'ять дорогого чоловіка бл. п. Леоніда Чудовського складаю 200 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Валентина Чудовська.

71-й Відділ Союзу Українок Америки в Нью-Джерзі складає 200 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Галина Гаврилук.

Оплата поїздки на Окружний з'їзд Округи Філядельфії доручені мені Окружною Управою у сумі 100 дол. складаю на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Маріянна Заяць.

Для успішного подальшого видання журналу складаю 60 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Леся Яцкевич.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Екзекутива Союзу Українок Америки.

Редакційна Колегія журналу “Наше Життя”.

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXIV

SEPTEMBER 2007

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

From the Desk of the President

After what many of us see as an all too brief summer respite, September is upon us. For UNWLA Board Members, including your president, only nine months of a three-year term remain, and all of us are working hard to complete and fulfill the commitments that we made at the XXVII Convention. It has been an interesting journey for all of us, one that will culminate in a tradition established by our predecessors—a UNWLA convention during which new UNWLA leadership will be elected and begin their own three-year term as Board Members.

In September, UNWLA members throughout the United States will be resuming their work in the organization. Branch presidents will be calling meetings to order, minutes of the previous meeting will be read, and branch members will discuss future plans and goals. There are several goals that I urge all branches presidents to keep in mind, many of them related to our triennial convention.

The XXVIII UNWLA Convention will be held in Detroit during Memorial Day weekend in 2008. Like all previous conventions, this convention presents an opportunity for UNWLA members to meet old friends and make new acquaintances, exchange ideas, discuss important issues, and vote for new leaders. **The UNWLA Convention is the highest legislative power of our organization, and delegates to the convention have the right to vote for changes, new projects, and new programs in accordance with UNWLA bylaws.** It is an honor and a privilege to be a delegate to the UNWLA convention and have the right to vote. We hope each delegate exercises this privilege, makes her presence felt, and enjoys the knowledge that her vote and her participation is important.

During this UNWLA convention, as in the past, the UNWLA will once again honor Young Women Achievers at the convention banquet. We urge UNWLA members and the Ukrainian community at large to submit the names of suitable candidates as soon as possible. The XXVIII Convention will continue another important tradition: recognizing Branches and Regional Councils and individual UNWLA Members for their achievements. Branch presidents in particular are asked to remember that their performance is measured to the extent that they have met certain criteria, the most important of which is how well they carried out their responsibilities to the organization. I emphasize this for the following reasons.

When I look at the structure of the UNWLA and consider who is recognized during conventions, it strikes me that UNWLA branch presidents sometimes shoulder the heaviest burden within our organization. After all, it is branch presidents who preserve the momentum of the day-to-day and month-to-month activities of the organization. Women who serve as branch presidents are not merely paper tigers with a pretty title. They have many duties and wear many hats. They serve as liaisons between branch members and the UNWLA Executive Board. They must be leaders, they must inspire, and they must sometimes be unflinching taskmasters who bring out the best in others even when others think something is too difficult to do. They must oversee the work of their chairs, they must make certain that all members have paid their dues, and must

ensure that each member subscribes to *Our Life*. Well before the convention, branch presidents must also prepare, write, and submit a report about branch activities for publication in the convention book—and do so by a deadline!

Before ending this month's message, I would like to share with readers information about two important events. The first of these involves the Ukrainian Museum in New York, which will be exhibiting the artifacts purchased by UNWLA for the World's Fair in Chicago in 1933. Please look for the dates of the exhibit in Ukrainian newspapers. We will be posting information about this event on our Website.

The second event I would like to describe took place this summer: the 39th session of the United Nations Committee on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women. At this meeting, countries were evaluated on their performance in implementing the CEDAW Convention, which addresses many aspects of women's lives, including, but not limited to, Family, Gender Empowerment, Healthcare, Aging, and Women in Decision-Making Positions. I followed with much interest some of deliberations on events in Singapore and New Zealand. Present at the session were the representatives from non-governmental organizations with their shadow reports, members of National Councils of both countries. It was good to see them because they were the women that had also attended the International General Assembly in Kyiv Ukraine in 2006. Most of them approached me and told me again how much they had enjoyed the General Assembly and their stay in Ukraine. The President of the International Council of Women, Dr. Anamah Tan, was elected to sit on the council that monitors the deliberations of governments and to observe, as well, the side events during which the council hears the non-governmental representatives that present the shadow reports. One of the interesting aspects of these reports is that they often present information that is contrary to what the governments are saying.

The UN sessions were interesting and inspiring. One important lesson that I learned was that women of the world are very fortunate to be living in a time that the international community has finally recognized the plight of women and has created documents, protocols, and conventions expressly for the protection of women. The one unfortunate stumbling block for women is that many of the mechanisms provided for in these international (and sometimes national) guarantees are not implemented simply because many women do not know they exist and do not realize that their governments are signatories who have pledged to protect them.

The Right to Be Proud

As an American by birth, and equally proud of my Ukrainian heritage, I feel privileged to be a member of this panel and to be able to share with all of you my feelings of patriotism for the country in which I was born and for Ukraine.

My parents, in their pursuit of freedom and economic security, came to these shores with the early wave of immigrants in 1912. The road for the Ukrainian pioneers at the time was a rocky one. And

as the comedian Sam Levenson once said, "When my father came over from the old country, he found out three things:

1. That the streets were not paved with gold;
2. That most of the streets were not even paved; and
3. That he had to pave them.

When I was a child, my parents instilled in me their love for Ukraine and made me aware of the

trials and tribulations of Taras Shevchenko, Ivan Franko, and Lesya Ukrainka. I absorbed all this while learning about other cultures.

I believed then, and still believe, that every Ukrainian American has an inherited responsibility to preserve his or her ethnic identity. Thus, as a teenager, I became actively engaged in the activities of the Ukrainian Civic Center, an organization of young girls from Ukrainian families, which met at the International Institute of the local YWCA in New York City. As the name implies, the International Institute catered to many ethnic groups, and the Ukrainian Civic Center planned and hosted programs there, such as our traditional Sviat Vechir and Sviachene.

I also became a member of the Ukrainian Youth League of North America, a group of men and women of Ukrainian descent from a cross-section of the country. It was our aim to educate the public, through cultural programs, about our forefathers' customs and traditions that we had preserved and, at the same time, serve our communities with the enthusiasm and vigor of true Americans.

As the years passed, the one organization I especially wanted to join was the Ukrainian National Women's League of America, mainly because my mother was a pioneer member. She was my role model, and her reports of the work of the organization was doing greatly inspired me.

The Ukrainian National Women's League of America, a wholly independent women's organization, is endowed with a firm base of established ideals and values, coupled with creativity, leadership, tenacity, and flexibility. It is these characteristics that have allowed the UNWLA to consistently step forward as a pioneer on both international and local levels in providing financial assistance, scholarships, medical aid, and social services where needed. In doing so, the organization has made its mark in various parts of the world.

In existence for more than 60 years, the UNWLA has achieved much, but there is still more to be done as I found during a recent trip to Ukraine. How proud I felt, and yet how sad, at the moment I placed flowers at the gravesite of Taras Shevchenko as the strains of his famous "Testament" played on the nearby sound system. Vivid memories of my childhood and all that I had learned about the great bard came to mind.

In my visits to Ternopil and Kyiv, I especially noted the intense russification and suppression of all that is Ukrainian. Since language is a strong part of national identity, I would urge those of you who do not know Ukrainian to learn the language no matter what your age bracket, and to foster the study of our language in others. By all means encourage the enrollment of your children, grandchildren, and great-grandchildren in the pre-schools established by the UNWLA, and give them the pride of knowing another language.

The Ukrainian Museum in New York also merits everyone's support because it preserves our priceless heritage. The museum continuously draws visitors from all over the world through well-publicized articles in the news media, and if we are to continue perpetuating our historical past, we must give our museum the financial and moral support it rightly deserves. Fundraising events for the benefit of the Ukrainian Museum in New York are of great importance, and we urge you to consider organizing such events.

The UNWLA's involvement with the National Council of Women/USA and with the General Federation of Women's Clubs has provided our organization with the opportunity to tell the other member organizations of the plight of the Ukrainian people, about our own unforgettable holocaust—the 1932-1933 Great Famine—and about the more recent nuclear disaster at Chornobyl. We must never let the world forget the hardships Ukraine has endured.

My membership in the Ukrainian National Women's League of America has not only given me lifelong friendships but has also been a vast learning experience. In fact, I have the best of two worlds and this has made me not only a better American but a better Ukrainian as well.

I am glad that my parents made the decision to come to this great country where freedom of speech is enjoyed by all. I know I am not alone in feeling the "right to be proud."

From a speech delivered by the late Rosalie Polche at a UNWLA Convention. A member of UNWLA Branch 72, Mrs. Polche passed away in 1997.

Our Life Now, Our Life Then

I've always been a big believer in learning from the past, but, like many people, I also find it easier to live comfortably with this concept with some detachment: It's easier to apply philosophically than personally. Nevertheless, I sometimes put myself through a personal-professional review that involves perusing issues of *Our Life* published by my predecessors. It is an interesting exercise, which sometimes pleases me ("Hey, I publish things like this too") and sometimes fills me with envy ("Now why didn't I think of that?") or nostalgia.

In connection with this, I recently perused a few bound volumes dating from the last 1960s and early 1970s, both the Ukrainian and English-language sections. *Our Life* was published in Philadelphia in those days, under the direction of Lydia Burachynska, and to some extent, my perusal is a trip down memory lane. I recognize the names of people I knew (or still know) and smile at 30-year old photographs of people I grew up with. I even found an article signed with my name—an account of a summer trip to Ukrainian villages in eastern Romania that was written by Mrs. Burachynska and based on an interview that I remember participating in rather grudgingly, an attitude that I most humbly regret and can ascribe only to the folly of youth.

Most of the articles in those days were shorter than the ones currently published in *Our Life*, but there are familiar themes that appear on pages with those familiar names and faces. The September issue of 1969, for example includes some poems, a note to branch presidents about their post-summer vacation responsibilities, an article about UNWLA pre-schools, and an article about Roma Prima Bohachevska. There are book reviews in English and Ukrainian and a children's page. The back cover of the issue, like the back cover of today's issues, is a full-page, color illustration of a Ukrainian embroidery pattern. Oddly enough, the back covers for 1971 and 1972 have illustrations of traditional Ukrainian ceramics, a tribute we no longer seem to pay to the rich variety of our Ukrainian folk art.

A few of the pages in the 1969 issue are printed on pink paper. This pink section includes

branch news, news from UNWLA headquarters, an obituary, and a respectably long list (I counted 67) of new UNWLA members, listed by regional council and branch. In the Ukrainian-language section is a list of 23 recent graduates, daughters, nieces, or granddaughters of UNWLA members. The juxtaposition makes me wonder if there is a valid statistical correlation between the two numbers—specifically, does the letter affect the former and can the UNWLA do something similar to ameliorate its membership concerns.

The 1970 issue is fairly similar, but the pink pages have been replaced with golden yellow, and the article about UNWLA pre-schools has been replaced with an article about Ukrainian Catholic parochial schools. (As I write about these school-centered articles, I regret that the English-language pages for September 2007 include nothing similar.) In this 1970 issue is an article about young singer, and again I experience a feeling of regret because *Our Life* does not currently feature a monthly article about some Ukrainian American woman and her achievements.

There is no freestanding September issue for 1971 but a combined issue that spans July through September. This makes me wonder whether *Our Life* was experiencing a financial crunch similar to that which plagues our publication today. The issue begins with a word from Lydia Burachynska, newly elected president of the UNWLA, the colored pages have been omitted, and there is a page with recipes about something called "lakomynty" (it took me three telephone calls to learn this loosely translates to "treats").

In the 1972 issue, the colored pages have been reinstated, and there is an article about a young woman working on a Ph.D. in Environmental Toxicology, a subject that, in retrospect, seems to be geared to far more current events, the most obvious of which include Chernobyl and, more recently, chemical terrorism. We live, we learn, and hopefully the lessons learned—no matter how they are learned—make us a little wiser.

—Tamara Stadnychenko

Nellie Federkiewicz (1920-2007)

Nellie Federkiewicz, daughter of the late Frank and Anastasia (Wysocka) Sharkiewicz, was born in Hartford, Connecticut, in February 1920. She graduated from Hartford Public High School in 1937 and then from Morse Business College, with high academic honors. After graduating from Morse, Nell began to look for employment in a business environment. Like many children of immigrants, she encountered some difficulties with would be employers who were uncomfortable with foreign sounding names and were often reluctant to hire people who were “different.” Finding it was impossible to get the kind of office job she wanted, Nell decided to shorten and Americanize Sharkiewicz and became Miss Sharkey. As Miss Sharkey, she soon found employment and went on to become a successful career woman. Before retiring in 1980, she served for many years as administrative secretary to the CEO of Swift & Sons and then as administrative secretary to the superintendent of Cedarcrest Hospital.

Nell was an energetic woman who enjoyed new experiences, travel, physical activity, and helping people. She liked taking walks, sometimes riding a bus to the end of the line and walking back home. Each time, she took a different route so she could see different sites. Nell also loved motorcycles and, much to her mother’s chagrin, happily accepted friends’ invitations to ride as a passenger behind the driver. In later years she studied and practiced yoga, an interest she continued as long as she was physically able.

During World War II, Nell served her country as an air-raid warden and as a frequent blood donor. Work and wartime responsibilities, however, did not prevent her from enjoying life, and she spent some of her leisure time learning to roller skate. Once she mastered skating, she learned how to dance on skates and began competing in local ice-dancing events.

In 1957, Nell married Theodore (Ted) Federkiewicz. One of their greatest joys was taking motor trips together. Until Ted’s death in 1985, they toured the United States and Canada.

During her life, Nell was involved with many different organizations. She was an active member of the National Secretary’s Association and often volunteered her time in schools, with senior citizens, at the local library, and at her church. Always eager to learn, she enrolled in a wide variety of courses that enhanced her cultural, educational, and financial knowledge.

One of Nell’s great interests was Ukraine. When her mother, Anastasia, expressed concern that most people in the United States knew nothing about Ukraine, Nell listened. She translated her mother’s words and thoughts into English and submitted them as articles to local papers. She and her mother also contributed books on Ukraine to the Hartford Public Library.

Nell was a member of the UNWLA for many years. She first joined Hartford’s UNWLA Branch 93; when the branch dissolved, she joined Branch 106. When she became ill and could no longer attend meetings, branch members stayed in touch. When I visited her in the nursing home, one of the first questions she asked was “What is happening in the Ukrainian community?” Her response to my accounts of recent events and activities was always the same: She would be strong enough to participate again next year.

Unfortunately, Nell left us on June 9, 2007. She will be sorely missed but happily remembered as a good friend who found joy in giving to others. She was a generous supporter of the Ukrainian National Woman’s League of America, the World Affairs Council, the Ukrainian Museum of New York, and the Children of Chernobyl Fund.

—Rose Worobel

The Stone

A precious stone upon the road was cast —
And many people down that roadway passed
Yet none gave to that gem a second look
But trudged along and stomped it under foot.

Then came a man, with vision keen and just
Who spied the precious jewel in the dust
And recognizing it as something rich and rare
He brought it home and with a reverent care
Began to cut it, shape it, give it form
Until it was a stone fit for a priceless crown.

Our language in the dust thus lay inert
Until a master plucked it from the dirt
And labored over it until
Each syllable, shaped beneath his will,
Became a priceless gem to set before the crowd
Raised like a star above a darkening cloud
Spiting the enemies who looked in speechless rage
To see our language glistening on the page.

Excerpted translation from Volodymyr Samiylenko (1864-1925) "The Ukrainian Language," written to honor the memory of Taras Shevchenko. Samiylenko served in the Education and Finance ministries of the Ukrainian National Republic. A prolific poet and dramatist, he also translated Homer's Iliad, Dante's Inferno, and other classics of world literature into Ukrainian.

Asters

At midnight, in the garden, asters brown
Each washed herself in dew, put on a crown,
And waited for the rosy morn to dawn
And spread for her a rainbow-colored gown.
The asters in their drowsy state were dreaming
Of silken grass and of the sunlight gleaming
Of fairy realms that that would forever bring
For fadeless flowers an eternal spring
Thus in their garden did the asters stay
All through September as they longed for May

But cold rains every morning on them wept
And from behind the bush a chill wind swept.
Around them, a vast prison, spread a plain
They saw their hopes to live were all in vain
They bowed their heads and perished, all
without
The sun above, which blazed and then went
out.

— Oleksander Oles (1878-1944)

Born in Sumy, Oleksander Oles (pseudonym of O. Kandyba) emigrated from Ukraine in 1919 and eventually settled in Prague, writing poetry, translating, and editing. For many years he served as head of Union of Ukrainian Journalists and Writers Abroad. His poetry, laced with strong patriotic sentiments, was banned in the Ukrainian SSR for nearly 30 years.

The Cancer Women Fear Most

by Ihor Magun, M.D., F.A.C.P.

“Breast cancer awareness” has become a familiar phrase in our society, and it seems that everywhere you turn there is new information about the disease, its causes, the importance of early detection, and how doctors are treating it. In fact, there is so much information that the facts are often confusing. Compounding this confusion is a plethora of frightening information that is not always focused or accurate and serves to make women even more anxious about the disease.

One thing women should know is that the risk of breast cancer steadily increases with age, and that one of eight American women will develop breast-related health problems. The incidence of breast cancer in women begins to rise from the late twenties, peaks in the late seventies, and then starts dropping. National Cancer Institute statistics indicate that women aged 40 to 60 have a 1 in 24 risk while women aged 60 to 80 have a 1 in 13 risk, with most cases occurring in postmenopausal women. The American Cancer Society advises that 78 percent of all invasive breast cancers occur in women older than 50.

Human breast cancer is in theory a clonal disease. What this means is that a single transformed cell is able to express full malignant potential. Breast cancer may be present for a long period of time as a noninvasive disease or an invasive but nonmetastatic disease. It is this very fact that makes timely diagnosis for prompt evaluation and intervention so crucial.

There are, of course, other risk factors besides age. Nonmodifiable risk factors obviously include the gender and age, and family history, especially first-degree relatives. The younger a woman is when diagnosed, the greater the chance that the cancer is associated with genetic predispo-

sition. Women who have very dense breasts (a great degree of connective tissue versus fat) have an almost fivefold increase in the risk of cancer.

Other risk factors include menarche (first menstrual period) before age 12, use of oral contraceptives, birth of a first child after age 30, natural menopause after age 54, obesity, nulliparity (never giving birth), no breast feeding, and high alcohol consumption.

Although concerns regarding breast cancer are obviously well founded, cures for breast cancer are a reality. But despite recent media and medical emphasis on breast cancer survivors, many women mistakenly believe that they have a greater risk of dying from breast cancer than from cardiovascular disease or other types of cancer, which are associated with a greater mortality rate than breast cancer.

Appropriate evaluation and a woman’s initiative help streamline the screening process. Familial history of breast cancer warrants additional surveillance, including possible use of genetic evaluations and supplemental imaging studies like the MRI. Current screening recommendations by the American Cancer Society include annual mammograms from age 40 onward, clinical breast examination by a physician or gynecologist beginning at age 20, and routine breast self-examinations (preferably right after a period).

One benefit of breast cancer awareness campaigns is that they promote screening, early detection, and prompt treatment. With advances in diagnosis and treatment, the number of women who are diagnosed early and successfully undergo treatment is growing. Hopefully, ongoing breast cancer research will continue to improve the statistics and eventually eradicate this disease.

The UNWLA and the editors of Our Life gratefully acknowledge Lydia Kozak for her generous donation of \$50 (forwarded to us by UNWLA Branch 56) to Our Life Press Fund in honor of the 50th wedding anniversary of Mr. and Mrs. Wolodymyr Wolowodiuk.

Salmon

Healthy, colorful, and versatile, salmon can be broiled, microwaved, baked, grilled, marinated, smoked, and served cold or hot as an appetizer or as a main course.

Salmon Asparagus Casserole

- 1 can red salmon (drained)
- 1 can cream of asparagus soup
- 1 can asparagus stalks (drained)
- ½ cup milk
- 1 teaspoon lemon juice
- ½ teaspoon salt
- ½ teaspoon marjoram
- 2 well-beaten eggs
- 3 cups cooked rice

Preheat oven to 350. Mix soup, milk, lemon juice salt, marjoram, and eggs. Blend salmon into soup mixture. Layer casserole dish with asparagus stalks and cover with 1½ cups of rice. Spoon half of the salmon mixture over the rice and cover with remaining 1½ cups of rice. Top with remaining salmon mixture. Bake about 25 minutes. Serves 6.

Cucumber Sauce Salmon

- 4 salmon steaks (about 1 inch thick)
- 3 cucumbers
- 2 tablespoons butter
- 1 medium onion
- 1 garlic clove
- 1 cup heavy cream
- 1 cup dry white wine
- ¼ cup brandy
- 2 teaspoons white wine vinegar
- 2 tablespoons Dijon mustard
- 1 teaspoon olive oil
- 1 tablespoon lemon juice
- ½ teaspoon salt
- ¼ teaspoon pepper
- 1/3 cup chopped dill
- 1/3 cup chopped parsley

Preheat oven to 400. Peel, quarter, and seed cucumbers. Cut into 1-inch pieces and set aside. Mince onion and garlic and sauté (low heat) in butter. Add mustard, salt, pepper, cream, wine, brandy, and vinegar. Increase heat and boil until thickened. Add cucumber to mixture, lower heat and simmer about 5 minutes. Stir in parsley and dill, reserving about 1 tablespoon of each for garnish. Sauté salmon in olive oil (about 1 minute on each side) in heavy skillet. Transfer skillet to oven and bake for about 6 minutes. Pour cucumber sauce in serving dish and arrange salmon steaks on sauce layer. Drizzle salmon with lemon juice and garnish with parsley and dill. Serve immediately.

Broiled Salmon Oregano

- 6 salmon steaks
- 2 tablespoons mayonnaise
- 1 tablespoon lemon juice
- ¾ tablespoons oregano
- ¼ tablespoon basil
- ¼ tablespoon paprika
- Lemon slices
- Parsley

Preheat broiler. Rinse fish, pat dry, coat both sides with mayonnaise, and place in baking dish. Mix lemon juice, paprika, basil, and oregano and pour one half of the mixture over salmon. Broil about 3 minutes. Turn salmon steaks over, pour remaining lemon mixture over them, and broil for another 3 minutes. Garnish with parsley and lemon slices.

НОВИНИ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Голова СУА Ірина КУРОВИЦЬКА

Шановні союзнянки та читачі журналу!

Проминув час літніх вакацій. Надіюся, що всі гарно відпочили і готові до нових завдань. Багато Окружних Управ спільно з відділами провели “День Союзнянки”. Вірю, що швидко напишете допис до журналу та до інших часописів. Наша організація виконує дуже багато різних програм, про які громада та членство повинні знати.

Тепер починаємо готуватися до ХХУІІІ Конвенції СУА, яка відбудеться при кінці травня 2008 р. у Детройті. Прошу від сьогодні скласти фонди, щоб можна було заплатити дорогу делегаткам на Конвенцію, яка своєю величчю захоплює нове членство нашої організації.

Конвенція – це трирічний перегляд праці організації за пройдений час. Між Конвенціями Головна Управа слідкує, чи Окружні Управи та відділи проводять у життя ухвали та резолюції минулої Конвенції. Виконавши це завдання, за яке ваші делегатки голосували, ми будемо мати певне задоволення, що обов’язок, прийнятий нами усіма, завершено.

Залишилося ще 9 місяців до ХХУІІІ Конвенції, ще маємо трішки часу, щоб виконати всі прийняті резолюції та постанови.

Можливо, що настала пора замінити певні програми або усучаснити підхід до них. Це завдання потрібно розглядати у відділах, а запропоновані зміни чи поради просимо передати головам Окружних Управ, які будуть розглядати їх на засіданні. Окружні Управи передадуть ваші підсумки до Головної Управи до обговорення та схвалення.

Крім програм, з якими відділи працюють від заснування нашої організації, часто відділи зустрічаються із ситуацією, яка не конечно входить в нашу програму, а саме: допомога жінкам, які попали у невірність сучасного світу. Ця проблема поширена по цілому світі, тож ми не можемо її ігнорувати. Мусимо подати руку допомоги, бо багато невірниць – то наші дівчата. Як підходити до цієї справи, залежить від обставин вашого терену та штату. Рішення в цьому випадку мусить бути зроблене відразу ж, але просимо писати електронною поштою до канцелярії або до голови СУА чи її заступниці. У кожному випадку не робімо з цієї ситуації розваги для когось.

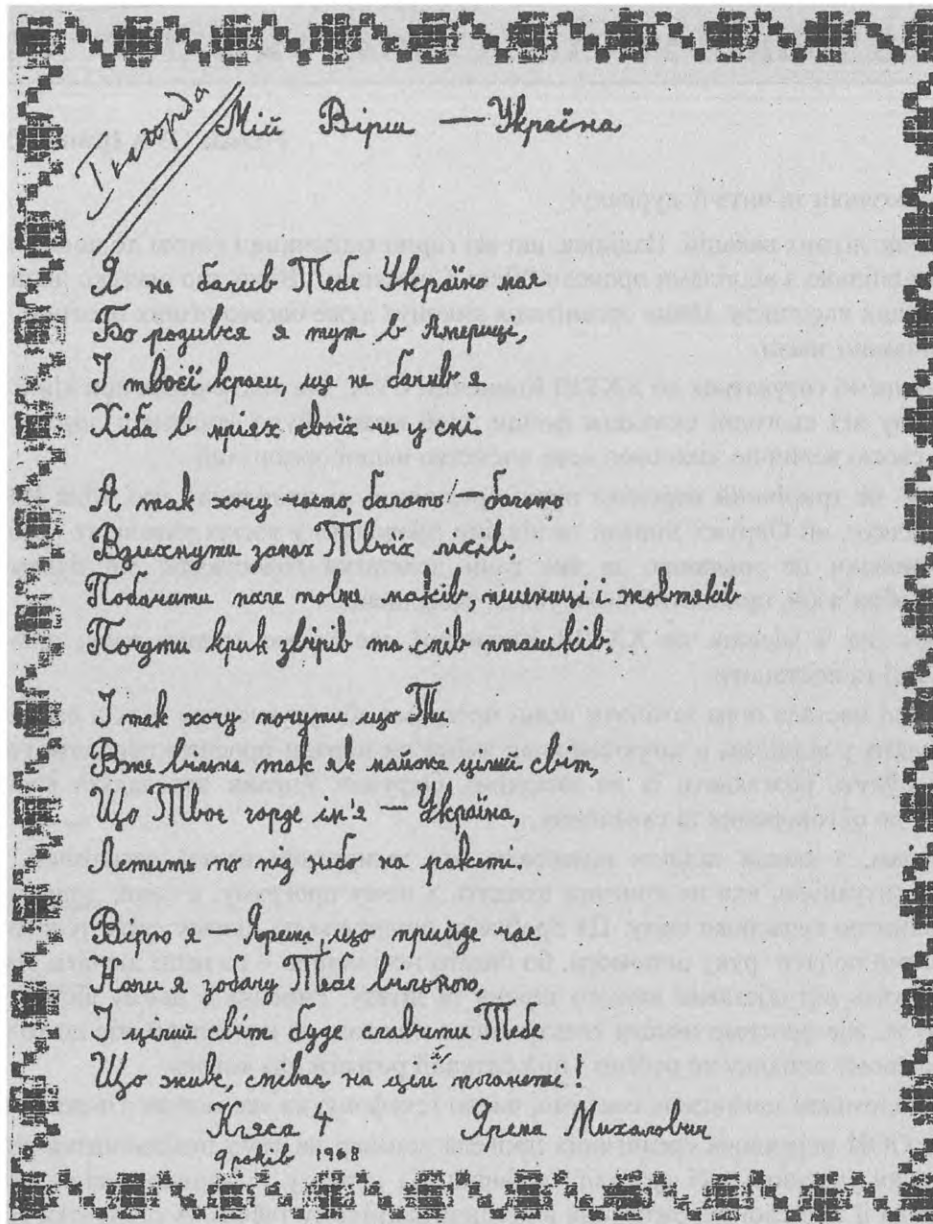
США має допоміжні механізми, скажімо, число телефону, на яке можна дзвонити при потребі.

Недавно в ООН неурядова організація провела семінар на тему невірництва від найдавніших часів. Безпосередня учасниця цієї трагедії, почавши від привозу з Африки невірників до США та Голокост, говорила й про свої переживання в концентраційному таборі. А студентка Надія Яворська, яка працює над завершенням докторату в Сйл Університеті, розказувала про життєвий шлях свого батька, якого було вивезено до Німеччини примусово, та про свою маму, котра приїхала до Німеччини добровільно і як там до неї ставилися. Її розповідь дуже зворушила присутніх, бо мало хто знає про переживання українців того періоду.

Мені припала тема “Способи стримання торгівлі людей, особливо жінок і дітей”, яку важко розв’язати. Подам кілька коментарів зі своєї доповіді: економія, безробіття є однією з найважливіших причин, чому жінки виїжджають, не знаючи, що їх чекає. Ситуації можуть зарадити лише країни, в яких та ситуація існує. Правила та укази проти цієї трагедії не допоможуть, коли не можна знайти праці. Торгівля людьми приносить великі гроші, а гроші – це сила, яка спокушає багатьох, навіть людей на найвищих державних посадах.

Д-р Анама Тан, член комісії “Конвенції про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінки”, розказувала, як їхній комітет слідкує за країнами, котрі вивозять чи привозять людей. Після виступів відбулася дискусія на виголошені теми.

Подаю з нашого архіву цікавий віршик школяра, який виграв у 1968 році нагороду конкурсу СУА.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

27-й ВІДДІЛ СУА

ім. Ольги Басараб у Пітсбургу, Па

Загальні збори Відділу відбулися 12 березня ц.р.

Голова Відділу Марійка Заліщук відкрила збори молитвою. Присутні уважно прослухали звіти Управи Відділу і Контрольної комісії та схвалили їх одногосно. Голова Номінаційної комісії Люба Глутковська оголосила список пропонованої Управи на 2007-2008 рр., яку одногосно схвалили.

Управа Відділу: голова Відділу – Марійка За-

ліщук, заступниця голови – Анна Конецька, скарбник – Ярослава Комічак, секретарки – Люба Глутковська і Наталя Щерба.

Референтки: організаційні – Анна Конецька і Люба Глутковська, пресова – Тетяна Радь, суспільної опіки – Ярослава Комічак, музейна – Богдана Михайлишин, господарські – Марія Олійник і Катерина Заліщук. **Контрольну комісію** очолила Тетяна Радь.

Голова Відділу подякувала за довір'я, побажала всім доброго здоров'я, успіхів у житті та праці. Після смачної перекуски ще довго дружньо розмовляли і ділилися планами союзнянки 27-го Відділу ім. Ольги Басараб.

Наталя Щерба, секретарка 27-го Відділу СУА.

ДІЯЛЬНІСТЬ ОКРУГ І ВІДДІЛІВ СУА

ДЕНЬ СОЮЗЯНКИ В ЧІКАГО

Щорічно, кожного літа, союзьанки в Чікаго відзначають День союзьанки.

Цьогорічний День союзьанки був дуже вдалим. Святкування вже втретє відбувається в культурному осередку при парафії св. Володимира і Ольги. З святкування біля озера вдалося його перенести до Чікаго за стараннями союзьанок 101-го Відділу СУА.

Заля заповнена в більшості сивочолими паньями. На жаль, з четвертої хвили прийшло дуже мало жінок. Гостем був Генеральний консул Василь Корзаченко з дружиною Ольгою.

Голова Округної Управи Любомира Калін відкрила святкування і передала слово організаторові зустрічі Вірі Трощук.

У залі кипить за кожним святковим столиком розмова, тиха музика додає гарного настрою.

Союзьанки пораються з обідом, пропону-

ють каву і печиво домашнього приготування у колі родини.

Незабаром В. Трощук представила співачку з України Віру Бойчук. Віра – студентка Івано-Франківської медичної академії. Медицину Віра поєднує з музикою. Її чудовий голос та українські пісні (“Коли заснули сині гори...” (Кос-Анатольський), “Спать мені не хочеться” (народна), “Про тебе мрію” (Кос-Анатольський) та ін.) милували у той день присутніх. Віру слухачі нагородили бурхливими оплесками.

Крім несподіванки, якою виявився Вірин спів, можна було придбати шалички Еріки Комоні та писанки Віри Самиці. Укінєць оголосили результат льотерії. Десять щасливців вийшли з нагородами, а усі решта поверталися домів із веселим настроєм.

Марія Щерб'юк, пресова референтка.

“СВІТЛИЧКА” 83-ГО ВІДДІЛУ

10 червня ц. р. у школі українознавства, яку створило Об'єднання Українців в Америці “Самопоміч” в Нью-Йорку, святково відзначили день закінчення навчального року. “Світличку” започаткував і успішно підтримує її існування 83-й Відділ СУА у Нью-Йорку. Цього року „Світличку” відвідувало 19 дошкільняток.

Опікуються „Світличкою” незмінні самовіддані членки Управи 83-го Відділу – виховна референтка Відділу Дарія Генза і скарбник Анна Рак, заняття проводить Дарія Дроздовська.

Свята діти відбувають разом, наперед готують вірші і пісеньки для концертів батькам.

Цього року дружньо і весело проводили День подяки, Різдвяні свята, День св. Миколая роковини Тараса Шевченка, Великдень з весняними гаївками, День матері та ін. Під захоплені гучні оплески діти нашої “Світлички” виступали на українському фестивалі, який влаштувала церква св. Юра.

*Діти відвідують світличку.
Ліворуч: Д. Дроздовська, Д. Генза, А. Рак.*

Свято св. Миколая у світличці.

Свято закінчення навчального року почалося молитвою до ангела-хоронителя, яку провів священник церкви св. Юра о. Маріо Дацишин. Він часто відвідує світличку – не лише задля святкових відзначень, і ми за це щиро йому вдячні.

Далі була звична програма занять: руханка, ігри, сніданок. Читали і розповідали казки, знову вчилися віршів, співали і танцювали при акомпаніюванні Марти Мачай. Маємо велике щастя – д-р Марта Мачай, незважаючи на відповідальну працю і велику родину, не шкодуючи часу, кожної суботи продовжує привчати дітей до музичного супроводу ще з часу, коли її дітки відвідували „Світличку”. Щиро дякуємо, пані Марто!

Справжнє свято почалося в 11-ій годині, коли прийшли батьки з квітами, членки Управи 83-го Відділу і гості. Виховна референтка Відділу Дарія Генза відкрила свято і запросила до виступу голову 83-го Відділу Ірену Чабан. Голова Відділу привітала дітей, батьків і вихователів із успішним закінченням навчального року, побажала дітям яскравого літа і розказала про заплановану кольорову обкладинку вересневого числа „Нашого Життя”, присвячену „Світличці”,

що батьки привітали гучними оплесками.

Концертну програму вели Дарія Дроздовська, Дарія Генза і Анна Рак, акомпанювала Марта Мачай. Поскільки свято збіглося з Днем батька, діти заспівали батькам пісеньку “Таточку, татку ми тобі поможем”. Укінці Дарія Генза подякувала голові Відділу, вчительці і скарбничці та побажала дітям і батькам веселих вакацій.

Після концерту діти отримали дарунки від 83-го Відділу СУА. Дошкільнята, яким виповнилося 5 років, отримали свідоцтва (проект і виконання свідоцтва І. Стецьків і Ю. Штогриня) про успішне навчання у “Світличці”.

Щасливі діти з усміхненими личками заспівали, пританцювуючи, пісеньку “Маленькі в нас серденька, та щирі в нас чуття, любити Україну будемо все життя”. Батьки дарували опікунам китиці квітів, дякували за те, що вчать дітей рідної мови, українських пісень, танків та невмирущих українських традицій. Свято закінчилося молитвою.

До зустрічі, любі малята, 1 вересня у “Світличці”, яка поведе вас у чарівну країну знань.

*Клавдія Грицик, пресова референтка
83-го Відділу СУА.*

ЦІННА ІНІЦІАТИВА 8-ГО ВІДДІЛУ СУА ім. Алли ГОРСЬКОЇ

Округа Огайо нараховує 4 Відділи, серед яких 33-й та 12-й мають вже досить великий досвід і завжди відзначаються активною участю в СУА. Набагато молодшим за віком складом є 8-й та новостворений 130-й Відділи, але кожен із них знайшов свій напрямок роботи, і це значно пожвавило їхню діяльність. 29 червня ц. р. відбулося засідання Управи Округи, у порядку денному якого були звіти про пророблену працю та різні поточні питання. Кожну з присутніх союзниць не залишила байдужою розповідь голови 8-го Відділу ім. Алли Горської Дозі Кріслатої. Звітуючись про діяльність Відділу, вона розповіла, що його членки обрали один напрям роботи – догляд за нашою українською дільницею Культурного Городу.

Роками формувався цей куточок українського Клівленда. Поступово були споруджені пам'ятники Володимиру Великому, Тарасу Шевченкові, Івану Франкові – роботи геніяльного скульптора Архипенка. Вони певною мірою вже давали будь-якому відвідувачеві уявлення про Україну та її представників у Клівленді. Завершилася ця праця 24 вересня 1961 р. спорудженням пам'ятника Лесі Українці (скульптор Михайло Черешньовський). Описуючи цю подію в “Альманаху УНС” О. Гайський назвав постать поетеси символом України, із захопленням підкреслив емоційне піднесення присутніх, навіть слова тодішнього представника управи Городів Культури судді Люїса Петраша про те, що “нинішня імпреза світитиме нам прикладом довгі роки”. Пам'ятник не постав сам собою – в його спорудження вкладено сім років важкої праці членок Союзу Українок Огайо, ініціатива належала 33-у Відділові СУА, який носить ім'я Лесі Українки.

І ось за вікном 2007 рік... 26 квітня ц. р. членки 8-го Відділу ім. Алли Горської Дозя Кріслата, Марта Гуперт, Марта Грушкевич, Ірина Данилевич, Катя Маланчук, Люба Лис, Діана Фроберг, Катя Лис, Мотря Стахур і Маруся Струс зібралися, щоб навести там порядок після зими. Позбирали сухе листя та гілки, посадили квіти і кущі, повісили новий прапор замість вицвілого попереднього. Належну допомогу жінкам надавав і Зенон Кріслатий, особливо там, де жіночих зусиль було явно

Членки 12-го Відділу СУА ім. А Горської в Культурному Городі Клівленду.

замало. Домоглися, щоб зрізали зігниле дерево, яке будь-коли могло впасти на статую, очистили камінь. Поступово наш куточок Культурного Городу набрав іншого вигляду, було видно, що його зовсім недавно торкалися людські руки... Але разом із тим усі усвідомлювали, що зроблене – це тільки малесенький крок уперед, а до завершення робіт ще дуже далеко. Адже пам'ятник Лесі Українки стоїть вже 46 років, і кожен рік залишив свій руйнівний слід на скульптурі. Потрібно очистити та в певних місцях відновити її, захистити від атмосферного впливу. Не в кращому стані фундамент та стежки до пам'ятника, написи на ньому. Вся дільниця потребує освітлення. Такі роботи наша Округа сама оплатити не зможе.

Розповівши на засіданні Управи Округи про стан справ на Культурному Городі, голова 8-го Відділу Дозя Кріслата підтвердила свої

Так виглядає тепер пам'ятник Лесі Українки.

слова знімками. Членки Управи схвально підтримали нашу працю з думкою про те, що упорядкування української ділянки Культурного Городу Клівленда і відновлення пам'ятника Лесі Українці, є необхідним не тільки для нашої громади, а й України.

*Ніна Сікора, пресова референтка
Округу Огайо.*

Продовження зі стор. 7

– Нет в етом языке твердости.

– Цебто як? – не зрозумів я.

– Да вот, взять, к примеру, слово “обождите”: по-украински, вы сами нам говорили, можно сказать и “почекайте”, и “зачекайте”, и “подождіть”, и “постривайте”. Или взять другое слово, “стой”: по-украински – “стій”, “стривай”, “не руш”... То ли дело по-русски: сказал “Стой!”

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

74-й ВІДДІЛ СУА ім. ОЛЕНИ ТЕЛІГИ

Загальні збори 74-го Відділу СУА ім. Олени Теліги відбулися 27 травня ц. р. Відділ має 19 членок, присутніх на зборах було 8. Зборами провадила Любослава Шандра, секретарювала Тамара Тимцюрак. Округу репрезентувала культурно-освітня референтка Округу Ірина Попович.

Збори відкрила голова Відділу Тамара Тимцюрак, яка провела молитву СУА, а також молитву за швидке видужання членки Управи Відділу Лідії Голод.

Нову Управу вибрали у такому складі: голова Відділу – Тамара Тимцюрак, заступниця голови – Лідія Голод, секретарка – Ірина Попович, скарбник – Лариса Савка.

Референтки: організаційна – Лідія Голод, стипендійна і архівар – Любослава Шандра, суспільної опіки – Галина Харук, культурно-освітня – Ярослава Панчук, музейно-мистецька – Олександра Менцінська.

Контрольна комісія: Софія Дачишин (голова комісії), Віра Хрептовська, Ольга Магур.

Приємною несподіванкою зборів був лист, прочитаний стипендією референткою, від Юлії Райташ, яку Відділ спонсорував упродовж семи років. Юлія здобула звання кандидата економічних наук та під сучасну пору працює асистентом в університеті ім. Івана Франка у Львові. На жаль, у звітньому році діяльність Відділу була сповільнена через недуги членок і несприятливу погоду зимових місяців.

Присутні висловили вдячність голові Відділу Тамарі Тимцюрак за її турботи про Відділ і кожному членку зокрема.

*Ярослава Панчук,
культосвітня референтка Відділу.*

Рівночасно хочу подякувати Вам, шановна пані редактор, за прегарне оповідання „Мачуха”, яке Ви помістили у травневому числі „Нашого Життя”. Спасибі! Я. П.

и никаких тебе испанцев!.. Нет, не подходит етот язык к милицейской службе!..

Я не раз згадую тепер цього оригінального мільйонера й думаю: а може, й справді, нам бракує часто тої “твердості”, щоб створити умови, за яких українська мова зайняла б своє природне місце в нашому поточному житті на Україні?..

Зберігаємо правотис автора.

“СВІТЛИЧКА” 108-го ВІДДІЛУ СУА у Нью-Гейвені

Ольга Лисович з дітьми „Світлички” 108-го Відділу СУА у Нью-Гейвені., Конн.

“Світличка” для дітей, яку заснував 108-й Відділ СУА у Нью-Гейвені, існує з малими перервами уже 37 років від 1970 року. Заняття відбуваються дві години щосуботи ранком у класі школи при церкві св. Михаїла. Дітей чекає багато книжок та іграшок.

Хоча останніми роками усе менше дітей відвідують “світличку”, минулого року на нашу велику радість вписалося шість хлопчиків і дві дівчинки. За стараннями директора Рідної Школи при церкві св. Михаїла Мирона Мельника запросили професійну вчительку Ольгу Лисович, яка закінчила педагогічну школу в Україні і проживає в Америці вже шість років. Вона – великий ентузіаст світлички та з любов’ю проводить заняття, починаючи молитвою до ангела-

хоронителя. Тоді діти співають, роблять усякі вправи, танцюють і вивчають українську мову. Під час перерви вони мають перекуску і вільні заняття. Упродовж року діти беруть активну участь у святі св. Миколая та Шевченкових роковинах. Коли я відвідувала садочок, діти заспівали для мене кілька гарних пісень. Усі заняття закінчилися на початку червня спеціальною програмою з роздачею подарунків від 108-го Відділу СУА.

Заохочуємо батьків записати дітей до “Світлички” у вересні на наступний шкільний рік. “Світличкою” опікується виховна референтка Відділу Христина Мельник.

Надія Троян, пресова референтка Відділу.

ШАНОВНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ ЖУРНАЛУ “НАШЕ ЖИТТЯ”

На обкладинці журналу, коло адреси, є зазначена дата, коли закінчується Ваша передплата. Просимо перевірити і постаратися вирівняти заборгованість. У протилежному випадку ми будемо змушені припинити висилання “Нашого Життя”.

Маємо надію, що наш журнал і далі залишиться для Вас цікавим і в найближчому часі Ви вирівняєте передплату.

Адміністрація журналу “Наше Життя”.

ПЕРЕСТУПИЛИ МЕЖУ ВІЧНОСТІ

МАРІЯ КОСАНОВСЬКА-ШЕПАРОВИЧ

17 червня ц. р. відійшла у вічність Марія з Косановських Шепарович.

Народилася Марійка 21 вересня 1926 р. у Львові, де й закінчила початкову освіту. У липні 1944 р. родина виїхала з України. По дорозі раптово помер батько і був похований в м. Новий Санч коло Криниць, Польща, овдовіла мати з двома дочками продовжувала подорож. Приїхали до Австрії, м. Гофгарден, де мешкав син Михайло Косановський, який студював медицину в Інсбруці і залишився працювати лікарем в Австрії. Тут родина перебувала до закінчення війни, але поскільки вони не мали громадянства Австрії, то військові дороги привели їх до табору біженців (ДП) в Ляндеку. Цей табір був великий і багатонаціональний. Марійка брала активну участь у таборовому житті: належала до різних організацій, співала в хорі, працювала у Французькій Адміністрації табору, де часто допомагала особам, які мали труднощі з документами. У таборі були школи для дітей та різноманітні навчальні курси для дорослих, і Марійка залюбки вчачала туди.

1949 р. поїхала Марійка з таборним хором із концертами до таборів біженців у Німеччині. Припадково зустріла свого товариша Стефана Шепаровича, і за короткий час молодята побралися, вінчалися в Ляндеку (1.13. 1949 р.).

Узимку 1949 р. вже побільшена родина виїхала до табору біженців у Мітенвальд. Марійка працювала в Американській адміністрації аж до закриття табору.

Продовжилися їхні дороги. 27 лютого сім'я переїхала до Америки, родина допомогла

приміститися в Нью-Йорку. Як і всі новоприбулі, Марійка з чоловіком працювали на різноманітних роботах. У травні 1955 р. народився син Юрій. Марійка з любов'ю виховувала свого одинака, посилала до школи св. Юра, до Пласту, а далі до університету, де юнак здобув технічну освіту.

Марійка працювала у пластовій крамниці "Молоде Життя". 1979 р. після короткої, але важкої недуги помер чоловік Стефан. Марійка почала працювати менеджером у банку. Як і багато інших фінансових установ того часу, банк було викуплено й перенесено поза межі Нью-Йорка, і Марійка перейшла працювати до Українського Народного Союзу у видавництво тижневика "Свобода". Після виходу на пенсію до кінця життя працювала в УНС самостійним агентом.

Ціле життя, незважаючи на труднощі, Марійка була життєрадісною, любила допомагати особам, які потребували допомоги, ніколи не шкодувала часу для добрих справ. Любила громадську працю: була активною членкою Союзу Українок Америки, де обіймала посаду стипендійної референтки 83-го Відділу, була членом Управи Об'єднання Українців в Америці "Самопоміч" у Нью-Йорку, працювала добровольцем в Українському Музеї, у лікарні св. Вінцента у Нью-Йорку, допомагала на фестивалях церкви св. Юра. Була членкою Пласт Приюту та Пластової станиці Нью-Йорку, працювала у крамниці Іст Четема.

Марія Шепарович була глибоко віруючою, черпала у вірі силу до життя.

Любила українську громаду, підтримувала її працею і своїми скромними спроможностями, але сім'я була для неї завжди найголовніша. Старалася гуртувати родину незалежно від того, як далеко мешкали. Завжди хотіла мати з ними найближчий контакт.

Відійшла у вічність після короткої важкої недуги, залишила у глибокому смутку улюбленого сина Юрія з дружиною, сестру Віру з чоловіком, родину в Америці і Україні.

Під час похоронних відправ сердечно прощалися з доброзичливою, ввічливою і трудолюбивою Марійкою працівники ОУА, друзі, сою-

ГАЛИНА ЦАРИННИК (1911-2002)

У червні ц. р. минуло 5 років від смерті відомої та улюбленої у Філядельфії союзнянки св. п. Галини Царинник. У грудні 1959 р. вона була однією з засновниць 44-го Відділу СУА ім. Невідомої Героїні. Тоді був „благословенний час”, коли жінки самі горнулися до громадської праці. Всі членки Відділу належали до Православної Церкви, були прихильницями СФУЖО, платили вкладки до УККА, Національної Ради Жінок, ЗУАДКу. „Відділ був дисциплінованою одиницею великої громади Союзу Українок Америки”, – писала Галина Царинник.

Участь членок на щомісячних сходах була зразкова, сягала 90 відсотків. Цікавими були культурно-освітні програми: огляд подій в Україні, спогади про жінок-героїнь, інформації про Голодомор, свідками якого були наші членки.

У 1960-61 р.р. Галина Царинник була головою 44-го Відділу СУА, а згодом головою Окружної Управи у 1972-73 р.р. Започаткували

з'янки Нью-Йорка. Прощаючи Марійку від 83-го Відділу СУА, Мотря Мілянч сказала: „Найбільшою заслугою Марійки у нашому Відділі була її довголітня праця на пості стипендійної референтки. Вона прикладала багато зусиль, щоб допомагати українській молоді, дбала про приплив нового членства, завжди охоче допомагала у всіх заходах Відділу”. Нелегко буде звикнути до її відсутности.

Сумували син і сестра з родиною.

Нехай ця чужа земля буде для неї легкою.

Родині висловлюємо наші найщиріші співчуття.

*Управа і членки 83-го Відділу
Союзу Українок Америки в Нью-Йорку.*

безпосередній контакт із молодшим членством під гаслом „Ми говоримо з вами, не про вас”. Для популяризації праці СУА використовували українську програму і запрошували визначних доповідачів – д-ра Цимбалістого, д-р Марію Струтинську, Зою Когут, Ірину Залеську.

Окружна Управа Філядельфії у той час щедро відгукувалася на придбання фондів для нашого журналу.

Народилася Галина Дудкевич 2 травня 1911 р. в селі Врублівка, що біля Кам'янця-Подільського. Коли Галині було 5 років, родина Василя і Олександри Дудкевичів виїхала в Москву. Василь Дудкевич, священник, співпрацював із Симоном Петлюрою у виданні журналу „Украинская жизнь”. Галина приятелювала з Лесею Петлюрою, дочкою отамана. Галина розказувала, що у домі Лесі завжди було гамірно, збиралося багато визначних людей, відбувалися важливі наради. Щоб дівчатка не заважали, мати Лесі давала їм клаптики полотна і голки з довгими нитками, щоб дівчатка шили вбрання для ляльок і не турбували гостей.

З приємністю згадую шестилітню співпрацю з Галиною Царинник і головою СУА Лідією Бурачинською над книжкою „Український народний одяг”. Галина була душею цього видання. Пильнувала, поправляла мову, радила, так багато можна було навчитися від неї. Завжди стримана, тактовна, декілька разів переписувала, на нарікаючи, тексти. Без неї неможливо було б видати цю книжку. Доброзичливо ставилася до всіх, із ким працювала, бувало, поправляла їх з легким гумором.

У п'ятдесятиріччя СУА писала: „Дай Боже, щоб шлях СУА був і далі широкий, розлогий і щоб рух на ньому не спинився”.

Галина Царинник була одружена з журналістом Віктором Царинником. Виростила двох синів, Марка і Юрія. Повдовівши, одружилася з Миколою Никишем.

Всім нам, хто мав привілей співпрацювати з Галиною Царинник, залишиться у пам'яті її світла шляхетна постать.

Зі спадку Галини Царинник передаю 650 дол. (які я отримала за виконання заповіту Г. Царинник) на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”, до якого Г. Царинник часто дописувала.

Наталія Даниленко.

ЛЮБА МАГУР-ФЕДИНСЬКА

14 червня 2006 р. відійшла у вічність довголітня членка 29-го Відділу СУА у Чикаго Люба Магур-Фединська.

Народилася Люба 10 жовтня 1937 р. в Дрогобичі. Прибувши до Чикаго, одружилася з Юрієм Фединським, колишнім вояком Французького Легіону. У подружжя народилося двоє дітей – Іванка і Стефан.

Люба була глибоко віруючою людиною, прикладом високоморальної, щирої і доброї людини. Любила дітей, онуків, тішилася їхніми життєвими досягненнями. Допомогала матері, хворому братові. Важка недуга не скорила її сили духа, вона не нарікала на важку долю, приймала все з християнською покорою, не скривдила ніколи нікого ні ділом, ні словом.

Була жертовною і активною в українській громаді. Залишилася для нас світлою пам'яттю доброзичливої і приємної людини. З великим смутком прощалися з Любою членки 29-го Відділу СУА.

Матері, дітям, онукам, братові і всій родині висловлюємо найщиріші співчуття.

*Марія Боднарук,
друга заступниця голови Округи Чикаго*

АННА ЛІТИНСЬКА

23 лютого ц. р. померла Анна Літинська на 96-у році свого трудолюбивого життя. Народилася в Україні в селі Сторонибаби 24 липня 1910 року.

Перейшла і пережила важкий шлях воєнної хуртовини Другої світової війни, під час якої загинув на фронті її улюблений чоловік Ярослав. 1949 р емігрувала до США з матір'ю і малою дочкою Оленкою.

Поселилася у Френкліні у Філядельфії, заложила господарку, дістала працю, купила хату, жила для родини і громади. Належала до 20-го Відділу СУА, який був заснований 1951 р. і проіснував до 1997 р. Анна була дуже активна, віддано і творчо працювала для СУА. Це вона організувала і координувала покази моди, які Відділ влаштував для громади. За професією була дизайнером-модельєром і працювала за фахом. У Львові мала свій кравецький заклад, який славився виготовленням елегантних стройв, де одягалися артистки Львова у 40-х роках. Ціле життя плекала і підтримувала народне мистецтво, українські традиції. Передала ці цінності онукам, яких дуже любила, частинно виховувала.

Приємно пригадую наші зустрічі. Анна Літинська була моєю улюбленою тіткою. Пам'ятаю її лагідну вдачу, усміхнене приємне лице, завжди елегантно одягнену, у капелюшку, рукавичках. Залишила по собі добру пам'ять не тільки у моїм серці, але і в тих, які її знали.

Вічна їй пам'ять!

Божена Ольшанівська.

**НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК РІДНИМ І ДРУЗЬМ
– передплата “НАШОГО ЖИТТЯ”!**

Замовлення, враз із передплатою, просимо присилати до адміністрації “Нашого Життя”, подаючи докладну адресу українською та англійською мовами і місяць, від якого почати висилання журналу.

Адреса адміністрації: 203 Second Avenue, New York, NY 10003

Tel.: (212) 533-4646 - Fax: (212) 533-5237

Адміністратор “Нашого Життя” – Наталія Дума / “Our Life” Business Administrator – Natalia Duma

ДОБРОДІЙСТВО

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”

ПОЖЕРТВИ ЗА ЛИПЕНЬ

У пам'ять довголітньої моєї приятельки, членки 33-го Відділу бл. п. **Люби Лешньовської** складаю **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Синові Олегові з родиною і дочці Іванці висловлюю щирі співчуття.
Іванка Шкарупа.

У пам'ять моєї двоюрідної сестри **Люби Лешньовської**, членки 33-го Відділу СУА, складаю **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Віра Пестик.

9 липня відійшла у вічність членка 106-го Відділу СУА у Гартфордї бл. п. **Неля Федеркевич.**

Замість квітів на її могилу складаємо **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Родині висловлюємо щирі співчуття.

Ярослава Кукіль, скарбник Відділу.

Висловлюю щире подяку п. **Олені Папіж і Оксані і д-ру Зиновію Стельмахам** за сердечну опіку в часі моєї недуги. Відвідували мене також **Оксана і Василь Огарі.**

З вдячності їм складаю **100 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Вітаю вас усіх з любов'ю і молитвами.

Леся Котик-Фльорчук.

З нагоди дня народження **Олі Папроцької**, членки 73-го Відділу СУА, замість дарунку склали **60 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” (Станіслава Ковач – **50 дол.**, Марія Сливінська – **10 дол.**).

Марія Сливінська, скарбник.

Із сумом ми попрощалися з **Іреною Левицькою**, Почесною членкою СУА і основницею нашого 92-го Відділу СУА в Менвілл, Н. Дж. У її світлу пам'ять складаємо **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” (через 92-й Відділ).

Дарія Самотулка, секретарка Відділу.

Замість квітів на могилу моєї приятельки бл. п. **Ірени Пасічник-Левицької** складаю **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Родині висловлюю щирі співчуття.

Надія Бігун.

У пам'ять бл. п. **Анни Мокрицької**, членки 28-го Відділу СУА в Ньюарку, складаю **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Родині висловлюю щирі співчуття.

Надія Бігун.

У пам'ять бл. п. **Йосифа Лаука**, чоловіка членки 28-го Відділу СУА, складаю **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Надія Бігун.

Замість квітів на могилу бл. п. **Марії Шепарович**, референтки Стипендійної акції 83-го Відділу СУА, складаємо **100 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. **Управа і членки 93-го Відділу СУА у Нью-Йорку.**

Мотря Міляннич, скарбник.

Анна Саф'ян, секретарка.

У світлу пам'ять бл. п. **Марії Шепарович**, референтки Стипендійної акції 83-го Відділу СУА, на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” склали: **100 дол.** – Володимира і Стефан Сливоцькі; **80 дол.** – Мотря Міляннич; **по 50 дол.** – Анна Рак, Ліда Закревська; **по 25 дол.** – Марта Данилюк, Марія Томоруг, Анастасія Гірняк, Стефанія Косович, Ярослава Лучечко, Анна Саф'ян, Юрій і Марія Соробей-Штогрини; **20 дол.** – Наталія Дума; **10 дол.** – Надія Савчук. **Разом 485 дол.**

Мотря Міляннич, скарбник Відділу.

У світлу пам'ять бл. п. **Люби Магур-Фединської**, складаю **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу.

Марія Боднарук, заступниця голови Окружної Управи Округи Чикаго.

Складаю **10 дол.** на Пресовий Фонд „Нашого Життя”.

Надія Троян.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

*Екзекутива Союзу Українок Америки.
Редакційна Колегія журналу „Наше Життя”.*

Спростування

У журналі „Наше Життя” за липень-серпень (стор. 29, ліва колонка, остання пожертва внизу) слід читати: „На Пресовий Фонд в честь Дня Матері **25 дол.** складає **Наваринська Людмила**, членка 129-го Відділу СУА. Голова 129-го Відділу СУА **Ганна Білінська.**”

У журналі за липень-серпень в повідомленні про загальні збори 65-го Відділу (стор. 24, ліва колонка) слід читати: “Нова Управа Відділу: **Наталія Головінська** – голова Відділу”.

Перепрошуємо за недогляд. Ред.

ФОНД ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ

99-й Відділ СУА у Нью-Гейвені, Округа Центральний Нью-Йорк, склав **1,500 дол.** на Фонд Олени Лотоцької.

Віра Кушнір,
голова Відділу.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

Щиро дякую членкам 98-го Відділу СУА в Голмдел, Мидлтаун, Н. Дж., на чолі з головою Відділу Вікторією Міщенко за влаштування заходу з нагоди 40-ліття Стипендійної акції СУА, а найголовніше за вшанування спонсорів Відділу. Завдяки жертовності добродіїв-опікунів за останні п'ять років 41 стипендист здобув освіту. Вітаємо Вас та Ваших спонсорів!

Спасибі за 1,000 дол., які Ви склали з цієї нагоди на Стипендійну акцію СУА.

Марія Полянська, референтка стипендій СУА.

ПОЖЕРТВИ ЗА ЧЕРВЕНЬ

750.дол. – Мімі та Богдан Полянські (98); 400 дол. – Ірена і Лев Кушнірі (67); 330 дол. – Maria D. Besoushko (90); 250 дол. – Ukrainian Club St. Nicholas Brotherhood (27); по 220 дол. – Wasyl Krywyj, Оксана і Богдан Кузишини (100); 150 дол. – Michael Shubiak; 111.28 дол. – Мирон Кравчук (98), BMS thru United Way; 100 дол. – Василина Гординська (63); 40 дол. – Р. Принада; 21 дол. – Рената Бігун (28); 20 дол. – Daniel A. Bazarko (98) BMS thru United Way; 10 дол. – Дарка Мазурик (98) BMS thru United Way; 7 дол. – John Wasyluk (98) BMS thru United Way 5 дол. – Nicolas Kwitka.

З нагоди 40-літнього ювілею Стипендійної акції членки 98-го Відділу СУА склали 1,735 дол.: 225 дол. – д-р Микола і Христина Баранецькі; 220 дол. – Уляна і Володимир Дячуки; 205 дол. – Sonja and Rocco Berardi; 220 дол. – Raymond and Rita Oberleitner; по 150 дол. – Володимира Васічко, Stacey and Peter Polanskyj; 110 дол. – Лідія і Ярослав Черники; по 100 дол. – Христина Голубець, Ліна і Данило Хромовські, Марія Фізер, Melanie Нрусіук Mazzorana; по 25 дол. – Марія і Оксана Бачинські, Оксана Іной, Ярослава Гординська.

Сердечно дякуємо. Люба Більовщук, референтка стипендій 98-го Відділу СУА.

З нагоди 40-ліття Стипендійної акції СУА складаємо 50 дол. і бажаємо багато років дальшої корисної праці для української молоді. Вітаємо Вас з успіхами і бажаємо всього найкращого.

За Управу 100-го Відділу Галя Каськів, голова Відділу, Оля Кузишин, скарбник.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ...

Замість квітів на могилу бл. п. Юрія Пастернака, чоловіка членки 56-го Відділу СУА Ольги

Пастернак, союзянки, друзі та родина склали 1,110 дол. на Стипендійну акцію СУА: по 100 дол. – Дарія і Любомир Курилки, Ольга Пастернак, О. Якубовська; по 50 дол. – І. Врублівська, Зоя Филипович, Яра фон Гельбіг, Люба Інграм, М. Ковальська, Марія і Мирон Наваринські, Ольга і Зенон Савчуки, І. Соєр, Христина Боднар-Шелдон, Таня Сілецька, О. і Б. Ткачуки; по 40 дол. – Надія Іванчук, Лариса Івашко; по 30 дол. – Катерина і Атанас Кобрини, О. Мельничук; по 25 дол. – Марія Волинець, Віра Іваницька, Марія Кіцюк, Оріся і Роман Свистуни; по 20 дол. – Галина Король.

Оріся Зінич, скарбник 56-го Відділу СУА.

25 квітня відійшла у вічність членка і кореспондентка секретарка 97-го Відділу СУА Ніна Татрянська. Вона була одна з перших медичних сестер в околиці Боффало, Н. Дж. Вшановуючи її пам'ять складаємо 50 дол. на Стипендійну акцію СУА. Вічна їй пам'ять.

Родині висловлюємо сердечні співчуття.

Управа і членки 97-го Відділу СУА ім. Марусі Бек, Боффало, Н.-Й.

Замість квітів на могилу Ірени та Романа Левицьких складаю 50 дол. на Стипендійну акцію СУА. (через 86-й Відділ). Божена Ольшанівська.

У пошані незабутньої моєї тітки Анни Літинської, довголітньої членки 20-го Відділу СУА у Філядельфії, замість квітів на її могилу складаю 50 дол. на Стипендійну акцію СУА.

Божена Ольшанівська.

Замість квітів на могилу Ірени Левицької, Почесної членки СУА і довголітньої пластової станичної в Елизабеті, Н.-Дж., складаємо 50 дол. на Стипендійну акцію СУА (через 98-й Відділ СУА). Дочці Нелі та Ігореві Герусу і синові Юрієві та родині висловлюємо щирі співчуття.

Оріся і Юрій Яцусі.

У пам'ять довголітньої та активної членки 24-го Відділу СУА в Елизабеті, Н. Дж., Почесної членки СУА бл. п. Ірени Левицької, яка упродовж свого трудолюбивого життя вірила в акції Союзу Українок Америки та важливість молодіжної організації Пласт, у проводі якого була довгі роки, складаємо 50 дол. для Стипендійної акції СУА.

Родині висловлюємо щирі співчуття.

Галина і Едвард Мельничуки, Анна і Бернард Кравчуки, Марія і Богдан Полянські.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА
М. Оріся Яцусь, скарбник стипендій.

СУСПІЛЬНА ОПІКА СУА

ПОЖЕРТВИ ЗА ЧЕРВЕНЬ

На Суспільну опіку СУА **Ярослава Стамбульська** склала **50 дол.**

ДОПОМОГА СИРОТАМ В УКРАЇНІ

Замість квітів на могилу **бл. п. Богдана Артишина** складаю **30 дол.** (через 10-й Відділ СУА у Філядельфії) для допомоги сиротам в Україні. Родині висловлюю щиро співчуття. **Анна Заброцька.**

111-й Відділ СУА в Лос-Анджелесі, Ка., провів збірку „Писанка сиротам” і прибуток у сумі **1,528 дол.** склав для допомоги сиротам в Україні.

Аріядна Терлецька, скарбник 111-го Відділу СУА.

ДОПОМОГА „БАБУСЯМ”

Для допомоги „Бабусям” в Україні склали (через 56-й Відділ СУА): **60 дол.** – **Марія Дицьо**, **20 дол.** – **Оксана Мельничин**. **Орися Зінич**, скарбник Відділу.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Дарія Дроздовська, референтка Суспільної опіки СУА.
Марія Соробей-Штогрин, скарбник Суспільної опіки СУА.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ

ПОЖЕРТВИ ЗА БЕРЕЗЕНЬ 2007 р.

(Закінчення)

85 дол. – Анна Гамука; **75 дол.** – Gary & Irene Wolfe; по **60 дол.** – Leslie Ogan, Іван Скрипак; по **50 дол.** – Cathy Ann Longinotti, Elizabeth Iwaniw Jones, Аня Літинська, Євген і Євгенія Івашківи, Денис Стахів, Леся Гой, Ірена Ядліцька, Ольга Городецька, Ярослав і Катря Червоняки, Володимир Коваль, 129-й Відділ СУА, Любомира Хома, Модест Артимів, Анна Дячук, Ярема Маринюк, д-р Лариса Заїка, Петро і Валентина Дрогомирецькі, д-р Софія Андріашук, Дарія Бекерська; **40 дол.** – Михайло і Патриція Холевка; по **35 дол.** – John & Wendy Keryuk, Марія Ісків; по **30 дол.** – Ніна Загнійна, Андрій Шульга, Микола Скірка, Ева Крижанівська, Володимир Маркевич, Катерина Вальчук; по **25 дол.** – Mary D. Chimow, June T. Muc, Shirley Balmer, Nettie Jensen, Barbara Zavisky, Pearl Dent, Harry & Emilia Swiatkiwsky, Chris Friden, Остап Винник, Ольга Руденська, Володимир Явдошин, Валентина Глух, Богдан Маланяк, Анна Клоків, Мирон Бурик, Олександра Юзенів, Христина Ференцевич, Яким і Алис Тенюхи, Стефанія Ландвійт, Павло і Маргарета Батьків, Василь Коваль, Віра Моллс, Анна Сулима, Іванна Мачай, Анна Кібало, Олександра Яцкевич, д-р Юрій і Аврелія Слюсарчуки, Маріянна Мисишин, д-р Надія Теребус-Кмета, Лев Височанський, Іван і Надія Гафтковичі, Дарія Самотулка, Ксеня Ільницька, Михайло Тренза, Стефанія Кобилецька, Михайло Свінчук, Роман і Марта Юзеніви, Віра Качай, Орест Небеш, Юрій Олесницький; по **20 дол.** – Olga Lamorte, Harry P. Smith, Jeanette Zadoznoj, Mart Wu, Пелагія Бабська, Люба Цьолко, Микола Стасів, Оксана Салдит, Михайло Дзіман, Катерина Денега, Ольга Чмола, Микола Ярмо, Роман Запутович, Іван і Анастасія Безубяки, Ярослав і Лариса Щеглови, Євгенія Когут, Володимир Хомяк, Ірена Гунзе, Марія Савицька; по **15 дол.** – Kenneth A.

Graham, Ольга Орчук, Михайло Захарко, Розалія Воробель, Олександр і Анна Пришяки; по **10 дол.** – Carol Stelmaschuk Carini, Eugenia Vesa, Roger & Kathleen Pona, Peter Zenici, Dolores Graham, Phyllis Stapay, George Borowiec, George & Helen Trenkler, Надія Троян, Володимир Кузик, Стелла Сенишин, Михайло і Тереса Дзюбани, Адріяна Чировська, Катерина Вулчин, Ольга Огрин, Петро Гомка, д-р Петро Гришак, Валентина Когут, Марія Тимочко, Марія Слободян, Оля Цегельська, Лідія Пясецька, Михайлина Баран, Мирон Луцишин, Володимир і Марія Уздейчики, Дора Рак, Богдан Казанівський; по **5 дол.** – Петро Савеський, Василь Васів, Євгенія Цимбала, Зенон Баган, Михайло Ячура, Дмитро Мозіль, Анна Матковська.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять **бл. п. Василя Мочули**, чоловіка членки 70-го Відділу СУА Лесі Мочули, склали (через 70-й Відділ): по **200 дол.** – Леся Мочула, Ярослав і Ольга Чипаки; по **100 дол.** – Ірена Буртик, Юрій і Олена Кисілевські, Михайло і Ольга Мочули, Орест і Дарія Темницькі, Рома Яхтарович; по **50 дол.** – Richard Jachens, Галина Федорів, Ігор і Ксеня Гапії, проф. Іван і Наталія Головінські, Меланія Кузьма, Михайло і Світлана Левко, Рома Максимович, Олесь і Лідія Пясецькі, Володимира Шипайло, Богдан і Ірена Туринські, Юрій і Марія Українські, Пласт Прият (Виппані, Н. Дж.), Роман і Оксана Пруси, Марія Струк і Христина Шкварко; по **40 дол.** – Марія Бакалець, Олена Бобиляк, Іван і Марія Борбичі; **30 дол.** – Іван і Світлана Марченки; по **25 дол.** – Ірена Цапар, Віра Чума-Біткон, Михайл і Галина Невмержинські, Ірена Савчин-Долл, Олесь і Вітя Гірняки, Марта Кордуба, Петро і Оксана Кордуби, Ярослава Кукіль, Василь і Анастасія Марушаки, Олена Вірстюк;

Продовження на стор. 36.

Юрій ШКРУМЕЛЯК

МОЛИТВА ЗА РІДНУ МОВУ

Боже, Отче милостивий,
 Ти нам дав цю мову красну,
 Поміж мовами найкращу,
 Нашу рідну, нашу власну.

Тою мовою співала
 Нам маленьким наша мати,
 Тою мовою навчала
 Тебе, Боже, прославляти.

Тою мовою ми можем
 Величатись перед світом,
 Бо між мовами ця мова –
 Мов троянда поміж цвітом.

Поможи, Небес Владико,
 Хай буде по твоїй волі,
 Щоб та мова гомоніла
 Вільно в хаті, в церкві, в школі.

Дай діждатись пошанівку
 Рідного, святого слова,
 Щоб цвіла на славу Божу
 Наша українська мова.

Людмила Задорожна. "Рідна земля".

За Павлом Ходченком

СЕРЦЕ МАТЕРІ

Одного разу сидів я на лавочці в парку. Недалеко мене на гілці сіла синичка. Вона тримала в дзьобіку хробачка. Десь роздобула собі на сніданок. Раптом із землі почувся писк горобеняти. Я підійшов до нього. Воно, видно, впало десь із гнізда. Горобеня було ще не опірене і вернутися до гнізда не могло. Несподівано на синичку, що сиділа на гілці, напав горобець. Він хотів відняти в неї хробачка. Синичка не хотіла дати. Між ними зчинилась бійка. І тоді хробачок із дзьобика синички випав на землю. Бійка тривала ще довго. Вкінці горобець утік у кущі. Синичка заспокоїлась. Вона розглянулась і злетіла на землю. У траві знайшла свого хробачка. Побачило це горобеня. Воно роззявляло дзьобіку і пищало. Горобеня хотіло їсти.

Синичка зупинилася. Горобеня тріпотіло крильцями в траві, хотіло до синички. Синичка підскочила до горобеняти. Вона ткнула в роззявлений дзьобик горобеняти свого хробачка. Потім щось пропищала, спурхнула і зникла.

Я подумав: синичка зі старим горобцем билась, не хотіла віддати йому свого хробачка, а маленькому горобеняті сама ткнула в дзьобик.

Роман ЗАВАДОВИЧ

ІВАСЬ ПРОЩАЄТЬСЯ З ЛІТОМ

На горбочку був лісок,
Нижче річка і пісок,
Рибки, рачки у ріці,
А в пісочку камінці.
У ліску пташат багато,
А на фермі мама й тато –
Там Івасик серед трав
Ціле літечко гуляв.

Гей, нема то, як село!
Гарно, радісно було:
Вітрик спеку холодив –
Видно, хлопчика любив.
Усміхалось сонце мило –
Видно, хлопчика любило.
Добрих друзів хлопчик мав,
Ні хвилини не скучав.

Час минав... І до села
Пишна Осінь підійшла.
Та побачив Іванець,
Що вакаціям кінець.
Попрощати треба друзів
Тих, що в лісі, тих, що в лузі,
І вертатися в свій дім
В дальнім місті гамірнім.

Ще останні дні... І ось
Від'їжджати довелось...
Йде Івасик на горбок,
Йде на річку до жабок,
До пташат іде в діброві:
“Зоставайтеся здорові!”
(Слізка кап!) “Прощайте всі
Сарни й зайчики-трусі!”

І поїхав... День минув,
Смуток свій Івась забув,
Любить всі свої книжки,
Оглядає образки.
Нагулявшись доволі,
Він учиться гарно в школі,
Бо ж недармо серед трав
Ціле літо спочивав.

Людмила Задорожна. “Півень у соняхах”.

Петро СОРОКА

ГРЕБІНЕЦЬ

Просив у друга півника
Веселий горобець:
– Продай, будь ласка, братику,
Червоний гребінець.

Щодня дбайливо буду я
Розчісувати хвіст,
І стану найчепурнішим,
Найкращим на весь ліс.

– Пробач мені, горобчику,
Та марна просьба ця,
Бо де ти бачив півника,
Щоб був без гребінця?

Нема такого, братику,
На всій землі, мабуть,
Ну, а коли і з'явиться,
То кури засміють.

Продовження зі стор. 33.

по 20 дол. – Стефан і Оленка Халуپی, Ядвига Дятченко, Ростислав і Анна Галабурди, О. Путикевич, Анна Сливка, John & Regina Michel; **по 10 дол.** – Марія Маршівська, Марійка Мартинюк, Варвара Тизбір, Леся Завойська.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Люби Прокоп** склали: **1,000 дол.** – Таля Даниш; **250 дол.** – Володимир Артимишин і Лідія Прокоп; **по 200 дол.** – д-р Ярослав і Ольга Ставничі, Роберт і Марта Торіеллі; **по 100 дол.** – Христя Сливоцька, Джеймс Каплун і Уляна Закаляк, Микола Галів, Петро Хома, Андрій і Таня Хархаліси, д-р Юрій Рибак і Анна Ортинська, Володимир і Христина Баранецькі, д-р Юрій і Оксана Тритяки, д-р Володимир і Анна Рак, Дарія Конюх, д-р Микола і Христина Баранецькі; **по 50 дол.** – Ірена Остапюк, Юрій Навроцький, Ігор і Ксеня Гапії, Мирослав і Зоряна Смородські, Євген і Євгенія Івашківи, Юрій і Олена Кисілевські, Ірена-Тамара Гординська, Оріся Фішер, Ніна Ільницька, Марія Шуст; **30 дол.** – Олександр і Анна Пришляки; **по 25 дол.** – Люба Буртик, Наталія Соневицька; **20 дол.** – Ярослав Закаляк.

У пам'ять нашої дорогої родинної приятельки **св. пам'яті Люби Прокоп** складаю **50 дол.** Родині висловлюю щирі співчуття. **Василь Никифурюк.**

У пам'ять **бл. п. мгр. Володимира Чорненюка** з родини Банахів складаю **100 дол.** **Меланія Банах.**

У пам'ять **бл. п. Дарії Витвицької** складаю **200 дол.** **Олена Рома Докгорн.**

У пам'ять **бл. п. Данила Більовщука** складаю **10 дол.** **Катерина Кобрин.**

У пам'ять **бл.п. Ані Літинської** складаю **50 дол.** **Ніна Клиновська.**

ПОЖЕРТВИ ЗА КВІТЕНЬ 2007 р.

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На Тривалий Фонд ім. Марії Городецької **50 дол.** склали **Олена і Ліда Бойко.**

ПОЖЕРТВИ

10,000 дол. – The Heritage Foundation of First Security Bank, Chicago, IL; **1,000 дол.** – В'ячеслав Цетенко; **750 дол.** – проф. Володимир Петришин; **600 дол.** – Володимир Була (The Boeing Company); **по 500 дол.** – 33-ій Відділ СУА, Анна Малюца, Тамара Лашик, Борис Галаган, Богданна Титла, Юрій і Каріна Тарнавські; **450 дол.** – Микола Дейчаківський (Charles Stewart Mott Foundation); **400 дол.** – д-р Марко Крушельницький; **250 дол.** – Олександр і Галина Воскоби; **по 200 дол.** – Ukrainian Heritage Center, Rochester, NY, Ярослав і Галина Оберишини, Софія Головка, Марія Лавро, д-р Ярослав і Надія Заліпські; **по 100 дол.** – G. Sawicki & M. Menendez, Люба Спікула, Іван і Галина Одуляки, д-р Ігор і Варвара Цегельські, Ірина Куровицька, Петро Полянський (Morgan Stanley), Юрій і

Наталія Струтинські, д-р Лев і Ірена Кушнірі, Богдан і Оксана Богословці, Богдан і Уляна Кобзарі, Стефан Феленчак, Ольга Кулинич, Надія Масик, Ярослава Лучечко, Роксоляна Подпірка, Наталія Сигіда, Ярослав і Марія Томорути, д-р Володимир і Анна Рак, Лідія Кий, Володимир Хлебович, Ірена Гладка, Стефанія Чорнодольська, Оксана Храневич, Іван Сингаївський, Зірка Кларк, Ігор і д-р Марта Зваричі, Володимир і Катря Воловодюки; **65 дол.** – Лідія Глют (American Express Foundation); **по 50 дол.** – Roxanda Dacy, Christine B. Smith, Olga Bertsch, Mary S. Zilg, Стефанія Семушак, Стефан Шарга, Анна Гбур, Юлія Крися, 76-ий Відділ СУА, Ігор і Стефанія Королі, М. С. Змуркевич, Володимир і Богданна Слижі, Андрій Чаплик, Володимир Король (Pfizer Foundation), Надія Бігун, Ждана Скальська, Орест і Лідія Глюти, Юрій Левицький, Олександр Михалюк, проф. Іван і Наталія Головінські; **40 дол.** – Роман Слиж; **по 35 дол.** – Michael Skweir, Іван і Зірка Філіпчаки; **по 30 дол.** – Роман Майкут, Іва Лісікевич, Богданна Гелета, Орест Лесюк, Лідія Завадович, Кирило і Ірена Григоровичі, Оксана Венгерчук; **по 25 дол.** – Dorothy Ceslik, Muscota New School, John Laszek, Галина Корсунь, Марія Борковська, Орест Кузьма, Ярослав і Теодозія Кушнірі, Юрій Катречко, Богдан і Елеонора Маланяки, Богдан і Ксеня Корженевські, Анастасія Гірняк, Євген і Лінда Данилишини, Надія Пальчинська, Марія Бартосевич, Михайло і Павлина Курили, Богдан Божемський, Семен Вішка, Стефанія Тисовська, Петро Лещишин, Люба Процик, Люба Кеске, Борис і Тетяна Карпенки, Григорій Онуфрив, Володимир Романів, Дмитро Мельник, Євген Кулик, Павло Боднарєнко, Емілія Іванів; **по 20 дол.** – Olga Blethen, Jean Sadlik, Myron & Lucy Poharatnyj, Олег і Анна Роспутьки, Стефан Ткачик, Василь Танасичук, Ольга Филипович, Наталія Лемішка, Ярослава Кукіль, Стефанія Стасишин, Михайло Сахно, Тарас Козбур, Володимир і Ненсі Тихновичі, Любомира Хома, Стефан і Людмила Голуб, Андрій Смук, Наталія Леочко, Лідія Ігнат, Роман Копичук, Іван Стасюк, Олег і Марія Грегорет, Стефан Білинський, Михайло Олійник, Ольга Демянчук, Анна Вомпель; **по 15 дол.** – Helen Craton, Володимир Кузик, Дмитро Солодчук, Галина Гайдук, Вадим і Марія Яровенки; **по 10 дол.** – Christin Malafy, Thomas Woson, Elizabeth Knox, Mary E. Pressey, Ольга Гайдук, Володимира Кавка, Патриція Крися, Володимир Питльований, Марія Мельник, Михайло Маціканич, Стефан і Емма Адамчуки, Роман і Мирослава Кравціви, Оля Савицька, проф. Іван Лобай, Микола Місковський, Іван Гусак, Параня Смит, Євгенія Гардецька, Анна Мельник, Орест Колтонюк, Галина Бистрицька, Микола Червайко, Ірена Козак, Леся Гураль, Теодор і Ірена Ковалі, Катерина Довбенко; **по 5 дол.** – Михайло Щурко, Марія Михайлишин, Микола Квітка.

Продовження в наст. числі.

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ!

Управа і адміністрація УМ

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНА ГОЛОВА СУА

Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Оксана Фаріон
Марта Данилюк

Софія Геврик

Маріянна Заяць

Лідія Баб'юк
Марія Томоруг'
Рома Шуган
Рената Заяць
Ірена Стецьків
Віра Кушнір

РЕФЕРЕНТУРИ

Дарія Дроздовська
Христина Швед
Уляна Кобзар
Марія Полянська
Ольга Тритяк

- 1-ша заступниця голови
 - 2-га заступниця голови для справ організаційних
 - 3-тя заступниця голови для справ культури
 - 4-та заступниця голови для справ зв'язків
 - протоколярна секретарка
 - українськомовна секретарка
 - фінансова секретарка
 - скарбник
 - вільна членка
 - вільна членка
- суспільної опіки
— виховна
— мистецтва і музею
— стипендій
— архівальна

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Дарія Завадівська
Христина Хомин-Іжак
Надія Савчук
Марта Стасюк
Ольга М. Луків
Іванна Шкарупа
Любомира Калін
Уляна Зінич
Люба Кушнір-Дряньська
Уляна Глинська

- Дітройт
- Філадельфія
- Нью-Йорк
- Північний Нью-Йорк
- Нью-Джерсі
- Огайо
- Чікаго
- Нова Англія
- Центральний Нью-Йорк
- зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич
Надія Цвях
Анна Рак
Лідія Закревська
Леся Гой

- голова
- членка
- членка
- заступниця членки
- заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

Ірена Чабан — головний редактор журналу "Наше Життя"
Тамара Стадниченко — редактор англійської частини журналу

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENT

Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Oxana Farion
Marta Danyluk
Sophia Hewryk
Mary Ann Zajac
Lidia Babiuk
Maria Tomorug
Roma Shuhan
Renata Zajac
Irena Stecki
Vera N. Kushnir

- 1-st Vice President
- 2nd VP — Membership
- 3rd VP — Culture
- 4th VP — Public Relations
- Recording Secretary
- Corresponding Secretary (ukr.)
- Financial Secretary
- Treasurer
- Member-at-Large
- Member-at-Large

REGIONAL COUNCILS

Daria Zawadiwsky
Christine Chomyn-Izak
Nadia Sawczuk
Martha Stasiuk
Olha M. Lukiw
Iwanna Shkarupa
Lubomyra Kalin
Ulana Zynych
Luba Kushnir Dryansky
Uljana Hlynsky

- Detroit
- Philadelphia
- New York City
- New York - North
- New Jersey
- Ohio
- Chicago
- New England
- New York - Central
- Liaison for Branches-at-Large

STANDING COMMITTEES

Daria Drozdovska
Christine R. Shwed
Ulana Kobzar

Maria Polanskyj
Olga Trytyak

- Social Welfare Chairwoman
- Education Chairwoman
- Arts and Museum
- Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
- Archives Chairwoman

AUDITING COMMITTEE

Joanna Ratych
Nadia Cwisch
Anna Rak
Lidia Zakrewsky
Lesia Goj

- Chairwoman
- Member
- Member
- Alternate
- Alternate

Oksana Skypakewych Xenos — Parliamentarian

Irena Chaban — Editor-in-Chief "Our Life"
Tamara Stadnychenko — English editor "Our Life"

Канцелярія СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**
Години урядування: 8:30 – 2:00

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530 • E-mail: MariaPolanskyj@verizon.net
Maria Polanskyj, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

Волинські озери. Таб. озерів ч. VII. Із збірки І. Лозовоюка. Вид. "Нова хата".
З колекції Євгенії Бачинської-Федусевич.